

FRAGMENTEN

Filipe Alexandre de Andrade
Sá Moura

Fråg me\$
tos

Fråg me\$ tos

Filipe Moura

Fragmenten

Copyright© Filipe Moura

Omslag

Rodrigo Rojas

Fragmenten / Filipe Moura - São Paulo: LivroPronto,
2010.

ISBN 976-85-7869-142

1e Editie

Deze auteur ondersteunt

filipe.sa.moura@gmail.com

Index

Fragmenten I	13
Fragmenten II	24
De gewone	36
U	38
Papa	40
Vader en zoon	41
Scheur	42
Droom	42
Par	44
Leven	47
Liefde	49
Muur	51
Denken	55

Vriendschap	57
Leren	59
Wonen	68
Diepe liefde	76
Masker	77
Souvenir	79
Ik voelde	80
Minnaar	81
Reflecties	82
Heldere nacht	83
Schrijven	84
Dood	85
Afgrond	87
Wachten	88

Trap	89
Hoofdkantoor	90
Bestaan	91
Zon	92
Herboren	93
Kijk op	94
Afsluiten	95
Leven Sterven	96
Verlaat	97
Onderbroken	98
Wees	99
Afwezigheid	101

Fragmenten I

Verscholen en bloot in een ijskoud noorden Een
oud laken wachtend om opgerold te worden Een
gebrand oranje licht

Een warme deken wanneer vergeten De ziel die
eist en tolereert
elektriserende kou

Vanuit een losse, niet verbonden herinnering
Fictief en existentieel, verspreidt het geluid zich

De warmte van het ritme komt vrij

Tijd om het zelf binnen te vallen

En verken een hete wereld zonder warmte

Toen het afkoelde, was de atmosfeer niet
hetzelfde

De bol rolt een hoek in

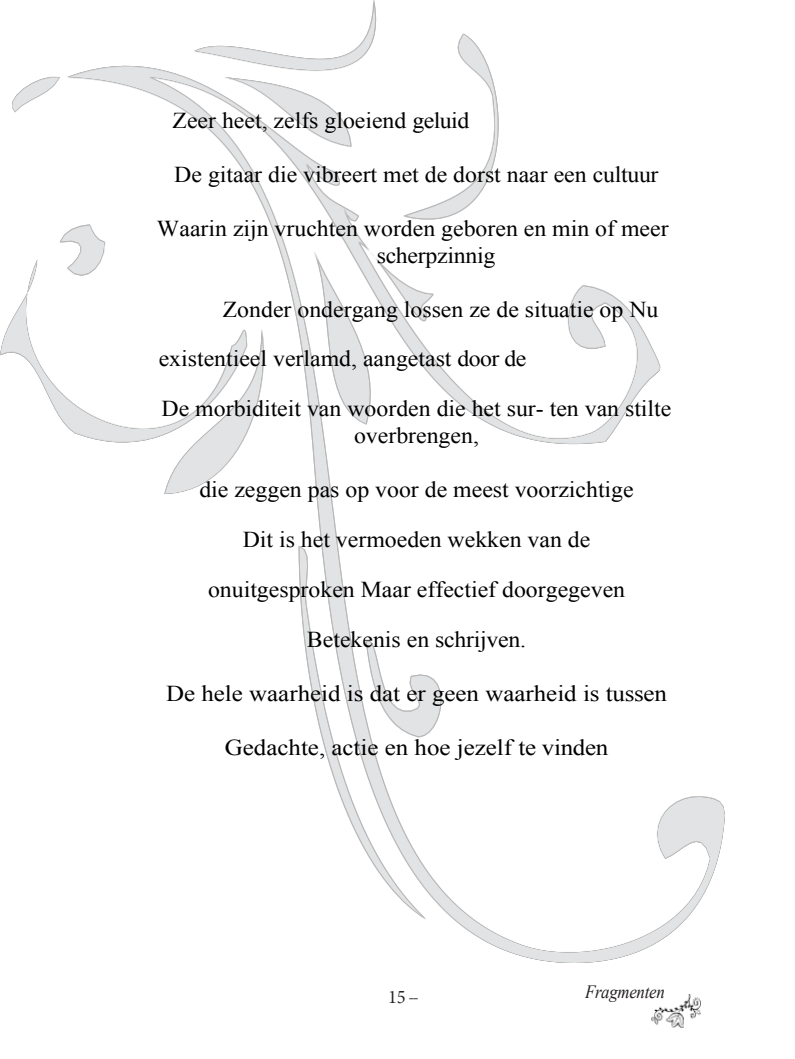
Een schuin punt onder de oceaan

Van het oppervlak, naar het binnenste van het
gloeierende magma, naar de jungle van het verkennen
en imponeren van de

Indrukwekkende vrije tijd en geen andere manier om
het te zeggen

Het zijn woorden, hete woorden of zeer
koude woorden, zoals het sombere lijkt zeer
koud, eeuwig bevroren

Een warme droom van een bron en een vallei,
Een rivier zonder lach Een verminkte hoop die wacht
om gevonden te worden
En laat zien wat bedriegt en zinspeelt door langzaam
te creëren en te laten zien
wat alleen kan worden voorgesteld zonder afstand
En met de juiste vergelijking wordt de hele kwestie
geproblematiseerd

Zeer heet, zelfs gloeiend geluid

De gitaar die vibreert met de dorst naar een cultuur

Waarin zijn vruchten worden geboren en min of meer
scherpzinnig

Zonder ondergang lossen ze de situatie op Nu
existentieel verlamd, aangetast door de

De morbiditeit van woorden die het sur- ten van stilte
overbrengen,

die zeggen pas op voor de meest voorzichtige

Dit is het vermoeden wekken van de
onuitgesproken Maar effectief doorgegeven

Betekenis en schrijven.

De hele waarheid is dat er geen waarheid is tussen

Gedachte, actie en hoe jezelf te vinden

Door gedrag

Dat genereert kunstgrepen en manoeuvres voor de
Bestuurder zelf, en hij vindt zichzelf overgeleverd aan
de illusie van het woord Zinloos maar terecht gezegd,

Het is ongelooflijk

Maar elke vorm heeft een onderliggende handeling

Het pure ongeluk van de vroegtijdige

Een situatie zien groeien en weten wat eraan te doen

Dat geen eigen gevoel heeft

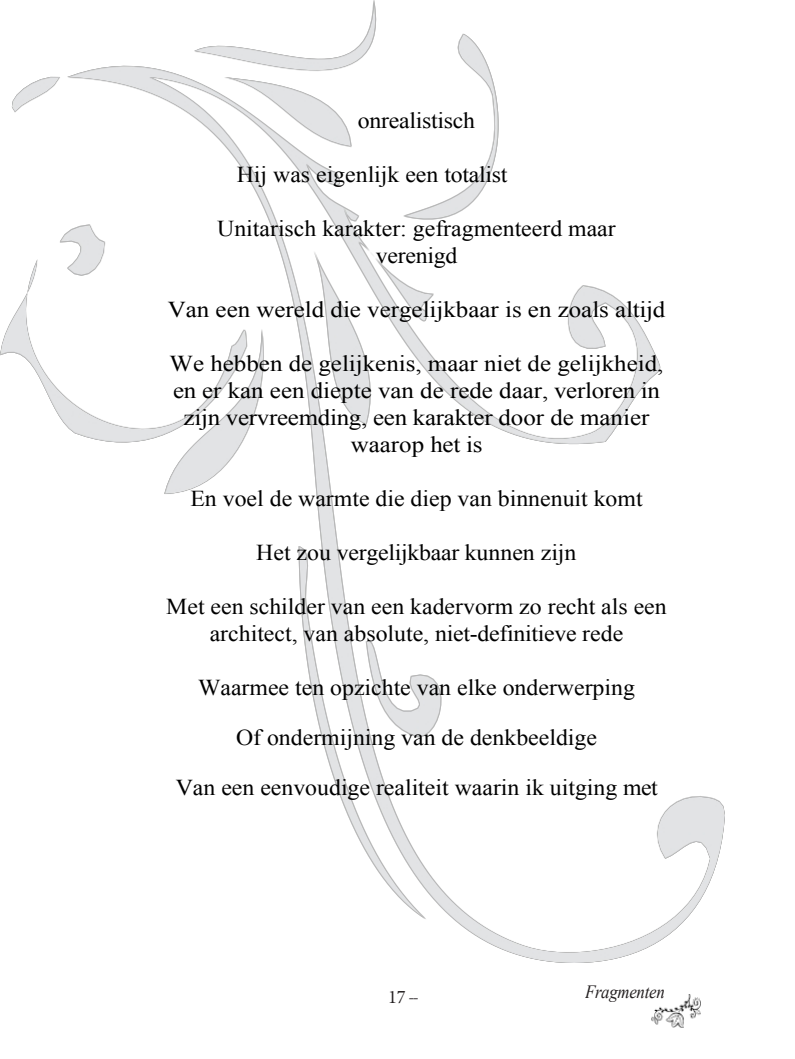
Beschrijving, visie of gevoel, we zeggen vaak wat we
niet denken en zien, namelijk weten hoe we moeten
doen en leren van anderen en van tekens die hetzelfde
of gelijksoortig zijn.

Of in de vorm van een

toevoeging Hier is een

voorbeeld van een missie

Elk abstract gevoel voor vorm

onrealistisch

Hij was eigenlijk een totalist

Unitarisch karakter: gefragmenteerd maar
verenigd

Van een wereld die vergelijkbaar is en zoals altijd

We hebben de gelijkenis, maar niet de gelijkheid,
en er kan een diepte van de rede daar, verloren in
zijn vervreemding, een karakter door de manier
waarop het is

En voel de warmte die diep van binnenuit komt

Het zou vergelijkbaar kunnen zijn

Met een schilder van een kadervorm zo recht als een
architect, van absolute, niet-definitieve rede

Waarmee ten opzichte van elke onderwerping

Of ondermijning van de denkbeeldige

Van een eenvoudige realiteit waarin ik uitging met

natuurlijke humor en onbelangrijke scherpte,
vervoerd door de toekomst die alles puur heeft,
zoals de realiteit van een hard verleden

Onbewust en met grote felheid oefent hij de ervaring
uit van een woord dat zich altijd een beeld voorstelt

Verloedering is een moment

gevangen door aandacht

Gewapend met fragmenten

Zie, het bewuste is verbonden met het heden Het
overvalt me om van schrijven te zijn, Almachtig Om
niet duidelijk te zijn

Zo recht als de lijnen van een horizon waar

De zon gaat onder en verbergt

zich Ondergedompeld en in

slaap

Hij was verslagen, maar had nooit spijt

Omdat ze opnieuw moest opkomen en de
helderste moest zijn omdat ze de enige was, zal
de zon ons in leven houden.

Helder en energiek komt het op gang, waarbij elk
detail onkritisch is voor de geringste gevoeligheid,
gewoon door elk woord met zijn betekenis op te
zoeken en te onthouden...

en hield in de stilte van zijn geduld, een donkere
helderziendheid, niet geprojecteerd, maar verstoken
van elk niet-rationeel instinct, het wezen dat mij
binnendringt is niet ik

Hij bouwt zichzelf op en onderhoudt de pilaren als
een Achilles, altijd aanwezig in de fictieve wereld

Dat dient zich aan, zonder dat iemand er
aandacht aan besteedt

Deze spionnen van het zelf zijn mijn lofprijzingen
van beruchtheid, de harde realiteit van slechts

Opwarmen van de locomotieven

Waarin we deze zeer gekke en diepe reis waarin de
tunnel, mag je niet zien zo ver in je duisternis weer
met de uitgang
van dat beeld en een lichtgevend einde, alleen
wachtend op een einde

Wat ons motiveert en drijft

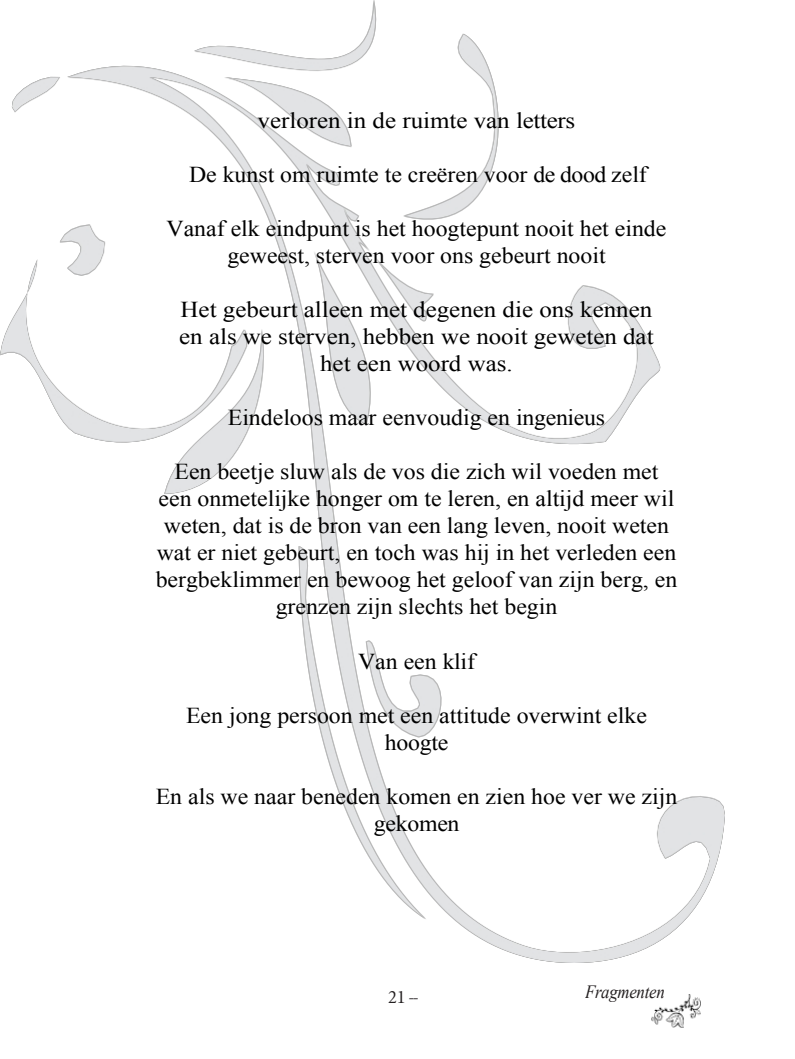
En een onbreekbare kracht die even fascinerend als
onbetrouwbaar is, moeilijk te kennen en nooit te
leren

Het was een web dat brak, maar toen het web zich
weer vormde, was het veerkrachtig en als een ongeluk
in het verhaal was er een diep schot dat hem op jonge
leeftijd had gedood, de onderliggende haat

Maar nooit onverschillig tegenover iemand of hun
geest of wie dan ook, dus op een bepaalde manier

Intelligent vertelde hij iedereen dat we allemaal de
som van onszelf zijn en dat er meer mensen zullen
komen...

Verschillend en gelijkaardig aan zijn oorspronkelijke
karakter, is er in feite een marionet in elke act en elk
spel, een reis

verloren in de ruimte van letters

De kunst om ruimte te creëren voor de dood zelf

Vanaf elk eindpunt is het hoogtepunt nooit het einde
geweest, sterven voor ons gebeurt nooit

Het gebeurt alleen met degenen die ons kennen
en als we sterven, hebben we nooit geweten dat
het een woord was.

Eindeloos maar eenvoudig en ingenieus

Een beetje sluw als de vos die zich wil voeden met
een onmetelijke honger om te leren, en altijd meer wil
weten, dat is de bron van een lang leven, nooit weten
wat er niet gebeurt, en toch was hij in het verleden een
bergbeklimmer en bewoog het geloof van zijn berg, en
grenzen zijn slechts het begin

Van een klif

Een jong persoon met een attitude overwint elke
hoogte

En als we naar beneden komen en zien hoe ver we zijn
gekomen

In de verovering van gewoon weten, een beetje
meer van zijn

En nooit willen verliezen en we kunnen allemaal
vliegen

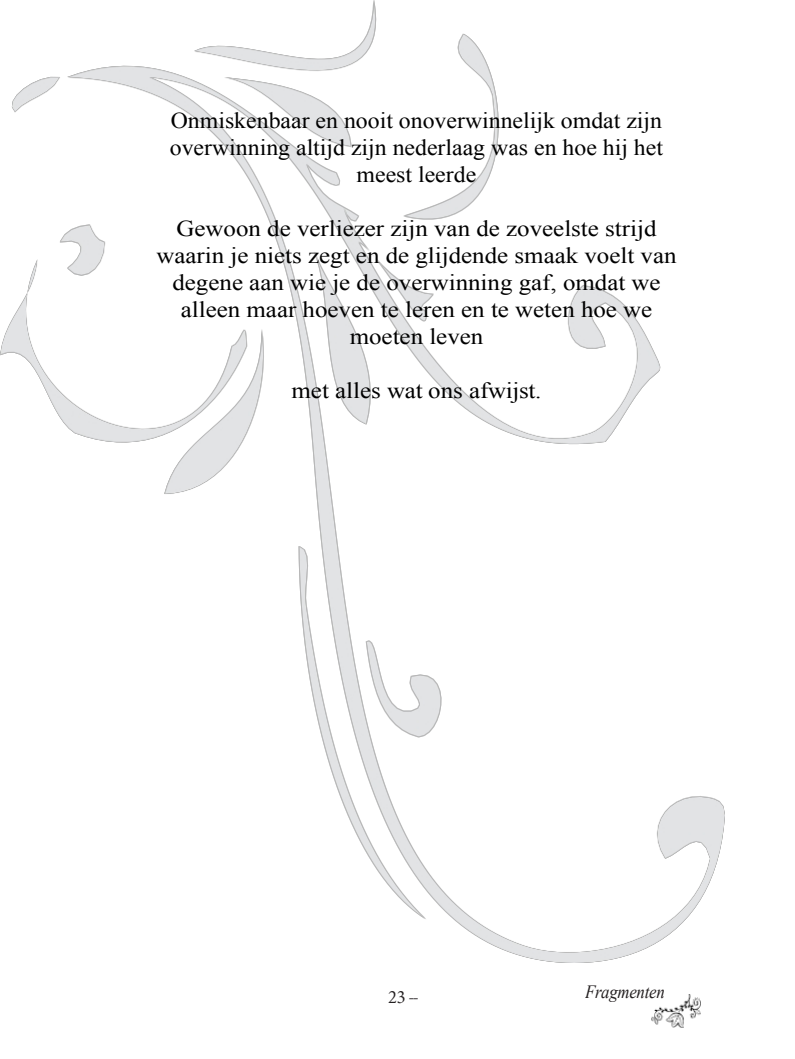
Tot een punt waarop we nooit vallen omdat we
hebben leren vliegen en verbeelden.

Alles, maar alles is
woorden

Fragmenten, ideeën en gedachten. Water zo
diep

De kunst van het misleiden door te
zinspelen op een onderwerp zonder
zekerheid

De zee komt op en als bij toverslag Van de
lichtheid van energie en sentimenteel
Doordrenkt en teder van een beetje
Nog een toevoeging van één moment

Onmiskenbaar en nooit onoverwinnelijk omdat zijn
overwinning altijd zijn nederlaag was en hoe hij het
meest leerde

Gewoon de verliezer zijn van de zoveelste strijd
waarin je niets zegt en de glijdende smaak voelt van
degene aan wie je de overwinning gaf, omdat we
alleen maar hoeven te leren en te weten hoe we
moeten leven

met alles wat ons afwijst.

Fragmenten II

Gedoken, gezonken, een trappenhuis de verte

De metalen treden kraken

Een poetslap, een emmer op de vloer,

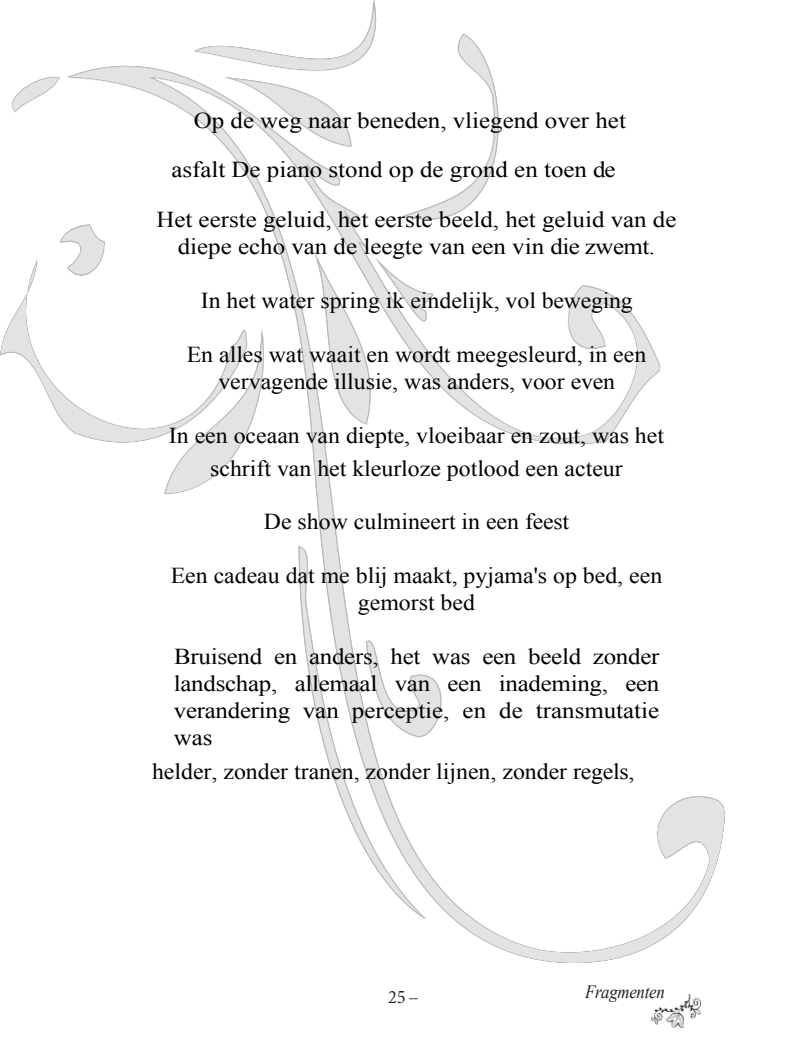
Marmeren vierkanten, op de muren in vieren ,
druppel voor druppel valt en in de diepte, licht,
schudt iemand de vloer.

Dof licht, hulpeloos, een enkele klomp aan het
oppervlak

Een lichtstraal met een schaduweffect, een gezicht
weerspiegeld in het glas, een blik als het versplintert,
een enkele duik, schipbreukeling, de boei die me
redt van verstikking komt tevoorschijn, gek, ontsnapt
en verloren

Tussen sterren en de leegte van de afgrond

Deugd in termen van houding, in de volheid van
lijden en zijn, vóór angst, dus zette ik de piano neer

Op de weg naar beneden, vliegend over het
asfalt De piano stond op de grond en toen de
Het eerste geluid, het eerste beeld, het geluid van de
diepe echo van de leegte van een vin die zwemt.

In het water spring ik eindelijk, vol beweging
En alles wat waait en wordt meegesleurd, in een
vervagende illusie, was anders, voor even
In een oceaan van diepte, vloeibaar en zout, was het
schrift van het kleurloze potlood een acteur

De show culmineert in een feest

Een cadeau dat me blij maakt, pyjama's op bed, een
gemorst bed

Bruisend en anders, het was een beeld zonder
landschap, allemaal van een inademing, een
verandering van perceptie, en de transmutatie
was
helder, zonder tranen, zonder lijnen, zonder regels,

zonder iets mist alles in het niets, een verhaal dat
niet groeit

Het verschijnt niet, het wordt nauwelijks verteld en
we zijn vastgebonden, echt, overal kettingen en
hangsloten

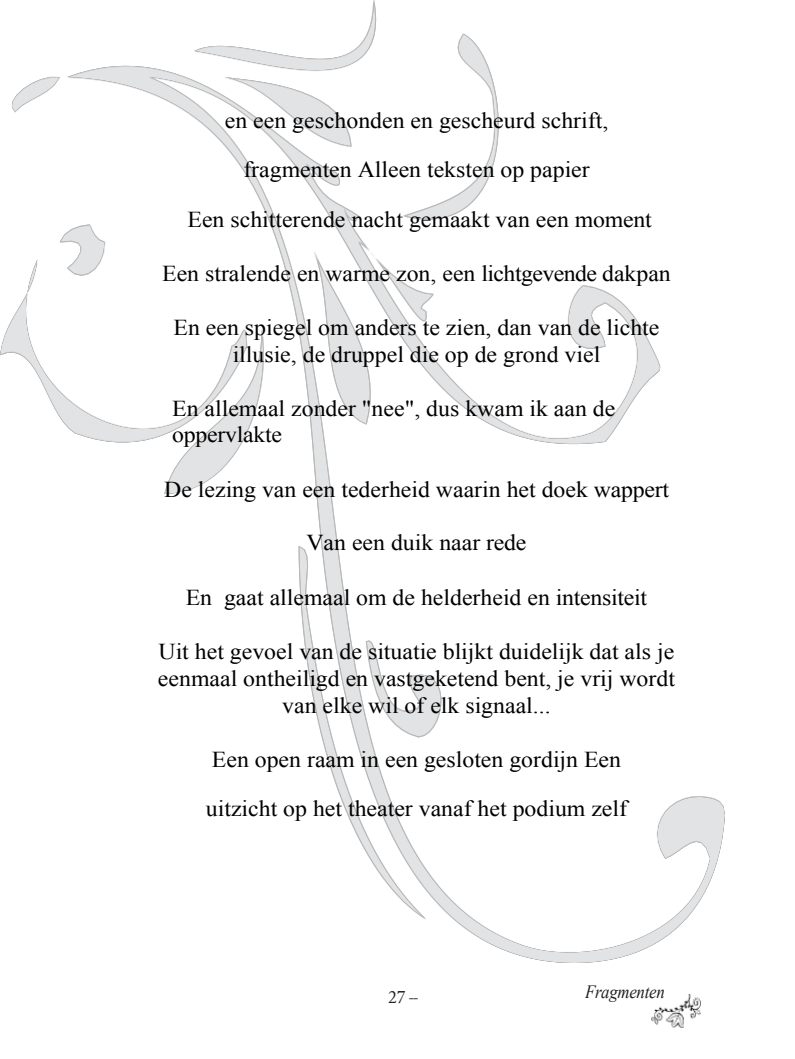
Een katapult, een doelwit en je bent verdoofd als een
pijl zonder bereik, een strop in een knoop

Een gemorst, incontinent schrift, een wazig schrift,
nooit uitgewist, alles wat ik zag wilde ik

En degenen die hebben zouden altijd willen hebben,
en diep van binnen zouden ze niets meer zijn dan een
wezen, met een ruwe baard, een enkele snor, een haar,
een en dan een andere

Van elk gezicht, een aanraking, van elk onvermogen
zijn zonde, van zijn tijdloosheid naar het heden en
zie, het telt slechts en alleen één doek

In je emmer, een druppel in de oceaan, een
draad samengebonden

en een geschonden en gescheurd schrift,
fragmenten Alleen teksten op papier
Een schitterende nacht gemaakt van een moment
Een stralende en warme zon, een lichtgevende dakpan
En een spiegel om anders te zien, dan van de lichte
illusie, de druppel die op de grond viel
En allemaal zonder "nee", dus kwam ik aan de
oppervlakte
De lezing van een tederheid waarin het doek wappert
Van een duik naar rede
En gaat allemaal om de helderheid en intensiteit
Uit het gevoel van de situatie blijkt duidelijk dat als je
eenmaal ontheiligd en vastgeketend bent, je vrij wordt
van elke wil of elk signaal...
Een open raam in een gesloten gordijn Een
uitzicht op het theater vanaf het podium zelf

Een plank, een badmeester, dat is fortuin, gered, dan
op het zand, ik zag land en leefde, vanaf het moment
van de duik, alle trots

We werden gloeiend heet en daalden af in de diepte
van een wereld, van het zien van een eenvoudig lied,
het omzetten in voldoening, van

Plotseling een klap, een visioen, we leven allemaal in
de realiteit van het ene voorgevoel na het andere Iets

dat zou gebeuren en zou uitkomen

De kramp van het bevrijde en ontwaakte

Voor het wezen dat voelt en van een brief

Van een sonnet dat nooit perfect is

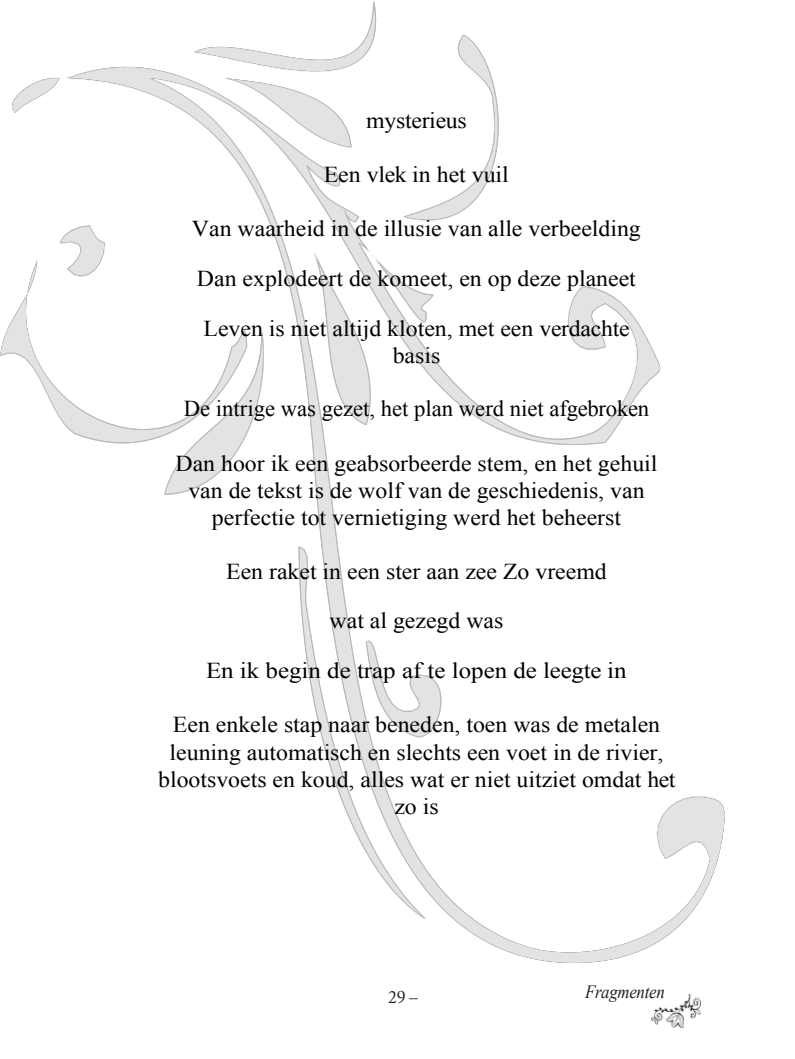
Uit een losgekoppelde rijm vloeiende een enkele zin

Van dat podium, dus waar zouden we heen gaan?

Zonder weg te gaan en waar we waren

Zonder binnen te komen, op de lijn van

verdwijning

mysterieus

Een vlek in het vuil

Van waarheid in de illusie van alle verbeelding

Dan explodeert de komeet, en op deze planeet

Leven is niet altijd kloden, met een verdachte
basis

De intrige was gezet, het plan werd niet afgebroken

Dan hoor ik een geabsorbeerde stem, en het gehuil
van de tekst is de wolf van de geschiedenis, van
perfectie tot vernietiging werd het beheerst

Een raket in een ster aan zee Zo vreemd

wat al gezegd was

En ik begin de trap af te lopen de leegte in

Een enkele stap naar beneden, toen was de metalen
leuning automatisch en slechts een voet in de rivier,
blootsvoets en koud, alles wat er niet uit ziet omdat het
zo is

Alles verdwijnt en vervaagt. Alles wat universeel is, is
zoals het is, dus alleen een tong, in een mond
geopend door het dorstige plezier van jou te kussen

Aanschouw de kus en het verlangen, de flikkering van
je blik Wanneer ik aanmonster op de reis van je boot

Het is alsof je iets echt ziet, iets dat niet onecht is
maar ingebeeld, vanuit je kleine neus een warme
sensatie, en je vliegt en verovert Pluto met je hart.

Een steen in de vijver

Een leven apart

Een niet altijd gefotografeerd portret

Waanzin stond op het punt een eigen gezond verstand te
krijgen

Ik ging naar het punt waar alles was gecreëerd en
van een losse kus die wachtte om vastgehouden te
worden, met een kracht

Gewoon door te bestaan, met een overtuiging, altijd
verbonden met je hart, een wil om te pompen en

Van een stroom wordt de stroom ingebeeld

Waarin de doos vier muren had

En de blik van een gloeidraad zonder reden,
wachtend om verlicht te worden door de kracht die
niet vreest, wint of verliest.
creëren en vaag

Mar met een penseel om het hele alfabet te
schilderen met elke kleur, zijn lettergreep en zijn
kracht, culminerend in het verlangen om te gaan

En om te gaan en jezelf te laten gaan,
vooral om een kasteel te bouwen

Op de rots onder de waterval en de rivier

In de stroom van het nemen van alles in zijn pas,
had hij vooral iets aan zijn hoofd, heel anders dan
dezelfde, eenvoudige verhaal van de reis, van de
gezonde virtuositeit van de

Dat kun je niet zien, maar het

verspreidt zich Dus klim nog een
stapje verder

Nog steeds bewoog de trap achteruit In
de vooruitgang van een trede en een
levitatie

En slechts één die elke trede probeert te beklimmen
met zijn vaste en overtuigde air van verbeelding

De piano die brak op het asfalt had maar één
toets, en het was niet C of D Het was vertrouwen
hebben in altijd geloven in onthullen Om nog één
moment te zijn en te bereiken

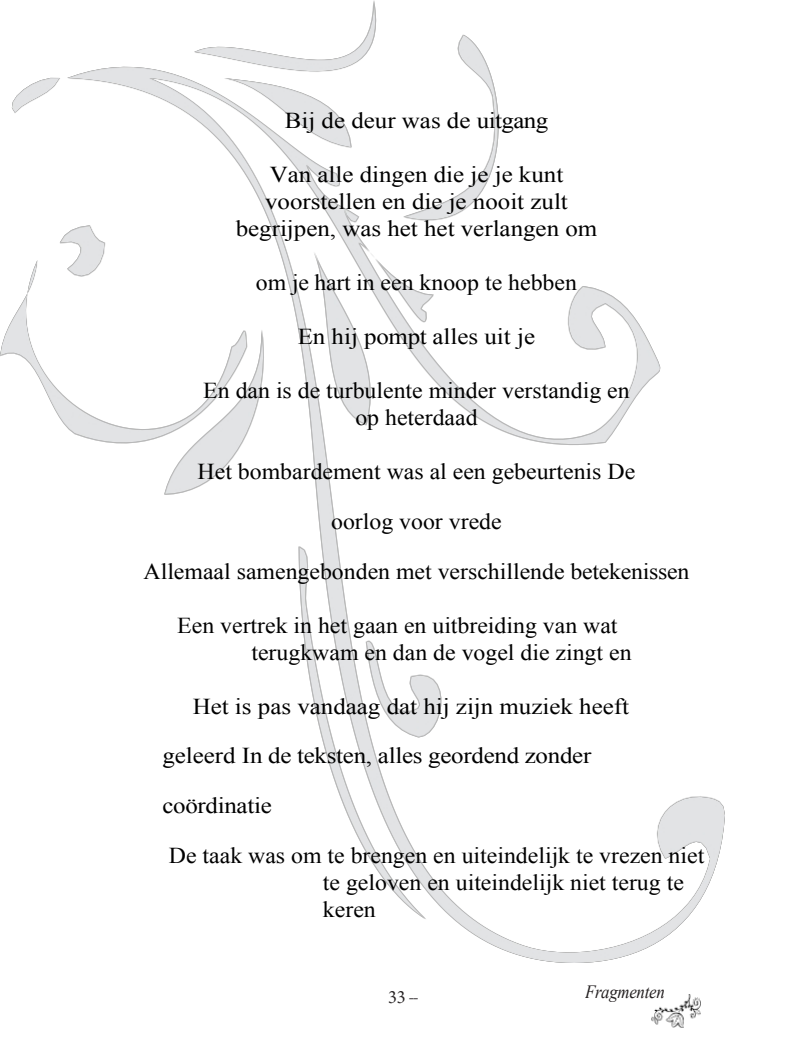
Geparfumeerd door het warme landschap in de
schittering van de zee zie ik je liefdevol, in mijn
duik je was mijn boei

In het wrak van mijn boot

Op het schone doekje dat de piano afveegt die staat
opgesteld in een woonkamer waar

niemand wilde zijn

En het enige wat ik wilde was naar binnen gaan

Bij de deur was de uitgang

Van alle dingen die je je kunt
voorstellen en die je nooit zult
begrijpen, was het het verlangen om

om je hart in een knoop te hebben

En hij pompt alles uit je

En dan is de turbulente minder verstandig en
op heterdaad

Het bombardement was al een gebeurtenis De
oorlog voor vrede

Allemaal samengebonden met verschillende betekenissen

Een vertrek in het gaan en uitbreiding van wat
terugkwam en dan de vogel die zingt en

Het is pas vandaag dat hij zijn muziek heeft
geleerd In de teksten, alles geordend zonder
coördinatie

De taak was om te brengen en uiteindelijk te vrezen niet
te geloven en uiteindelijk niet terug te
keren

De hele reis was al

De diepte van de val op het dak, het raam op een kier
en de kou, in het donker van een handeling van een
feit, nooit gebeurd maar gerapporteerd en zogenaamd
verzonnen om over na te denken

Die opkomst was gewoon stoom afblazen

Dat water was gewoon dorst naar je kus In
een verlangen gewoon om je aan te raken
en de piano

Het was onderdeel van een plan om de noot te
spelen die je voor je zal winnen.

Een scherp zintuig, een bot mes

Het was een sterk stukje schrijven dat geen invloed
zou hebben op wat al werd gevoeld

Een koord in de sterloze nacht Een reis naar de
toekomst

Het zal niet komen, het heden is anders dan het
verleden en het was de staatsgreep, het was

gewoon een verhaal

Die alles ontheiligde en uiteindelijk liet wat van
Pluto kwam om alleen de

Liefde van één hart

Tussen twee muren waar je niet overheen kunt
springen, waar het hek

Er was niets ver van een rechthoekig vierkant in
een open cirkel

Die knoop, die benauwdheid, van het stof
afschudden en de piano alleen in je C en in de
slaapkamer zien spelen

Duisternis van een gefotografeerd beeld, door de lens
van het rolletje, kleine beelden, in fragmentarische
tonen

Ik zie je weerspiegeld in een stuk

wa

arin

Alles komt samen omdat ik jou wil, weerspiegeld in
mijn beeld, alleen ben jij de lijst van de spiegel

De gewone

Hoe kunnen we uit deze pijn
komen, die verzonken is in
het lijden van één enkele en
unieke pijn en dit lijden
verergert?

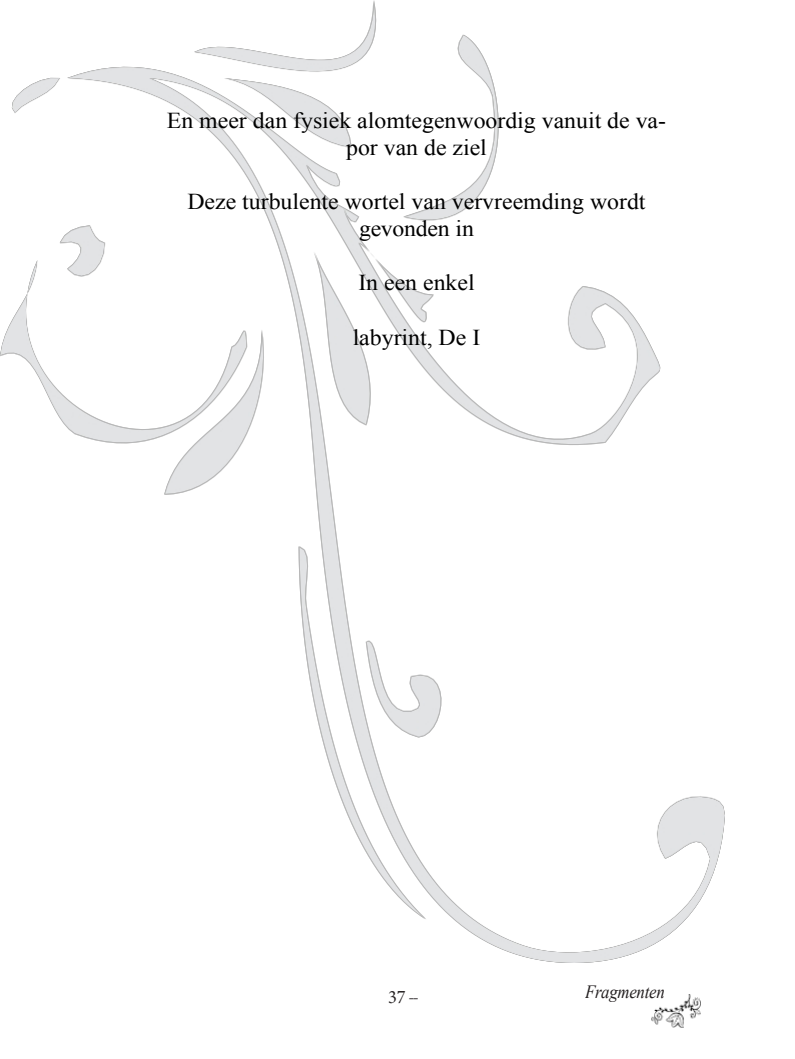
Er was maar één blik nodig op
Without Killing, om te problematiseren
en de hele druppel

Een traan is de ontdekking van een
Hart dat ondergedompeld en ontheiligd
is

Dan komt de ketting die me gek maakt en mijn
polsen vastketent en elke impuls

Van veroordeeld te zijn tot een zieke en
donkere ziel

Dit stof dat ons schudt barst door onze zintuigen

En meer dan fysiek alomtegenwoordig vanuit de va-
por van de ziel

Deze turbulente wortel van vervreemding wordt
gevonden in

In een enkel
labyrint, De I

U

Meegesleurd door de onderwaterstroom

De apathie van een andere dag, verbrijzeld

De ketting die me spant, raakt los...

Op dit bijna dringende moment wacht iedereen...

De allegorie van het leven, vervoerd van bucolische
momenten...

De fakkel zal opbranden, hier is een gloed en de
vlam is aangestoken...

Mijn arme hart brandt voor jou, als een losgeslagen
paard dat wacht om getemd te worden...

Ik geniet van alles wat ik voel, want om jou te voelen
zoals ik dat doe, in deze oneindige tijd...

Die het omringende verleden doorkruist en die elk te
leven leven markeert.

Onze reünie zit vol magie, alleen al door naar je te
kijken en je te zien...

Je moederlijke gezicht, het gevoel van genegenheid
en tederheid tillen al mijn bitterheid op...

Ik hoef alleen maar te leven en je altijd te zien tot ik
sterf...

Een zwoele beweging van de lippen, een
sensualiteit, een transparant geluk...

Als een innige omhelzing die wacht om ervaren te
worden, een sterke unie...

Ik wens je niet alleen het allerbeste, maar ik wil
vooral dat je zo gelukkig bent als een kind...

Een wortel gezaaid, gevoed en versterkt...

Vriendschap is de edelste van alle liefdes

Laat mijn hart kloppen op jouw ritme...

Papa

Num ai ik

was een

vader

Het magische moment

van meer leren Altijd

hoopvol

Op de grootste

liefde van het

hebben van een

kind

De liefde van een moeder De

liefde van een kind

Hij is een reus

Altijd attent En

intelligent

Vader en zoon

Mijn zoon barst van vreugde

Het gevoel, de emotie, de genegenheid, de liefde en de zorg, is een kracht die ons doet verlangen naar eeuwige vreugde, het verlangen naar genegenheid, delen, lessen en goed onderwijs voor ons beiden overvloeit van geluk, en die een van ons ambieert om een eeuwig jonge leerling te zijn van een beginnende vader.

Ik wilde je vertellen hoeveel ik van je hou, hoeveel ik je voel, hoe elk angstig moment van een vraag en net iets meer omdat je me fascineert. Jouw gloed zal voor mij altijd een beeld van extase zijn in een kader waar we allebei in passen, maar jij bent altijd de mooiste.

Je hebt een lange weg afgelegd van alleen maar geboren worden tot alleen maar aan jezelf denken, hoe je me verrijkt, je bent waanzinnig, echte tederheid

Scheur

Op een dag, als ik een traan had, zou ik die op je
gezicht leggen zodat je niet meer zou huilen

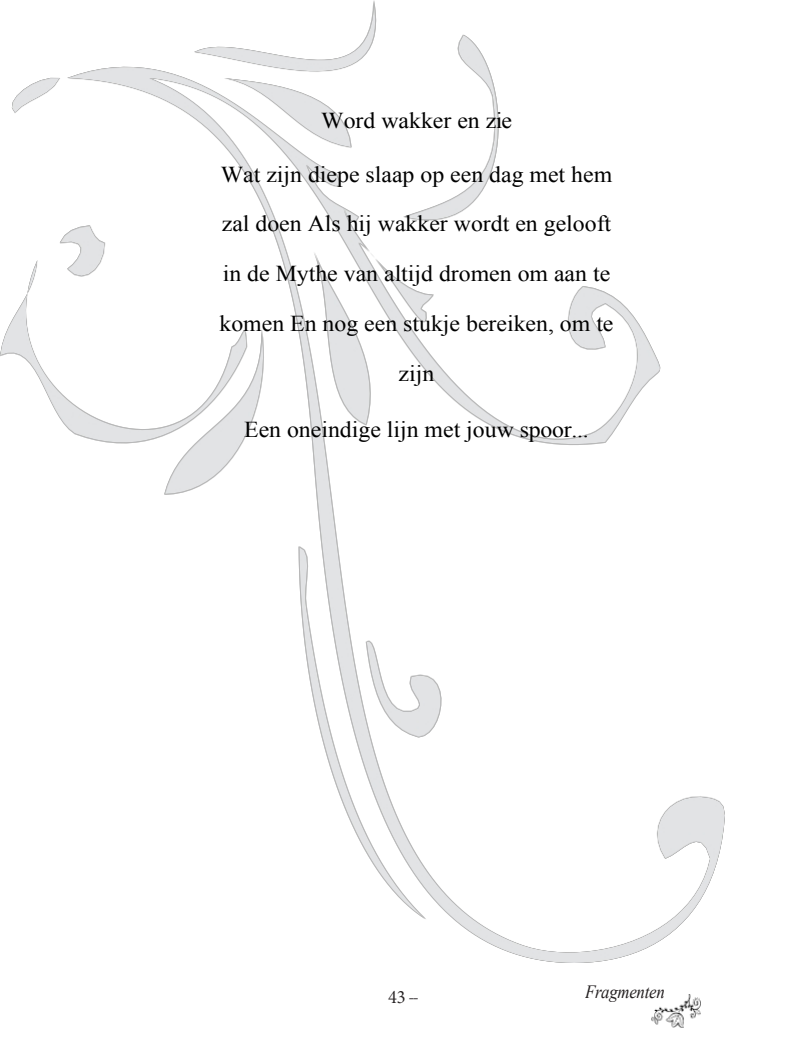
Droom

Ik wilde diep duiken Ik
werd wakker midden in
de zee

Vanuit een slaap die jaren zal
duren, zal de slaapwandelaar

Dromer, van een nachtziel Dat in de
schemering de figuur van de schaduw
binnendringt en het donker wekt.

Van pure en rauwe illusie, van de meest eeuwige

Word wakker en zie

Wat zijn diepe slaap op een dag met hem
zal doen Als hij wakker wordt en gelooft
in de Mythe van altijd dromen om aan te
komen En nog een stukje bereiken, om te
zijn

Een oneindige lijn met jouw spoor...

Par

Ik wilde een kus

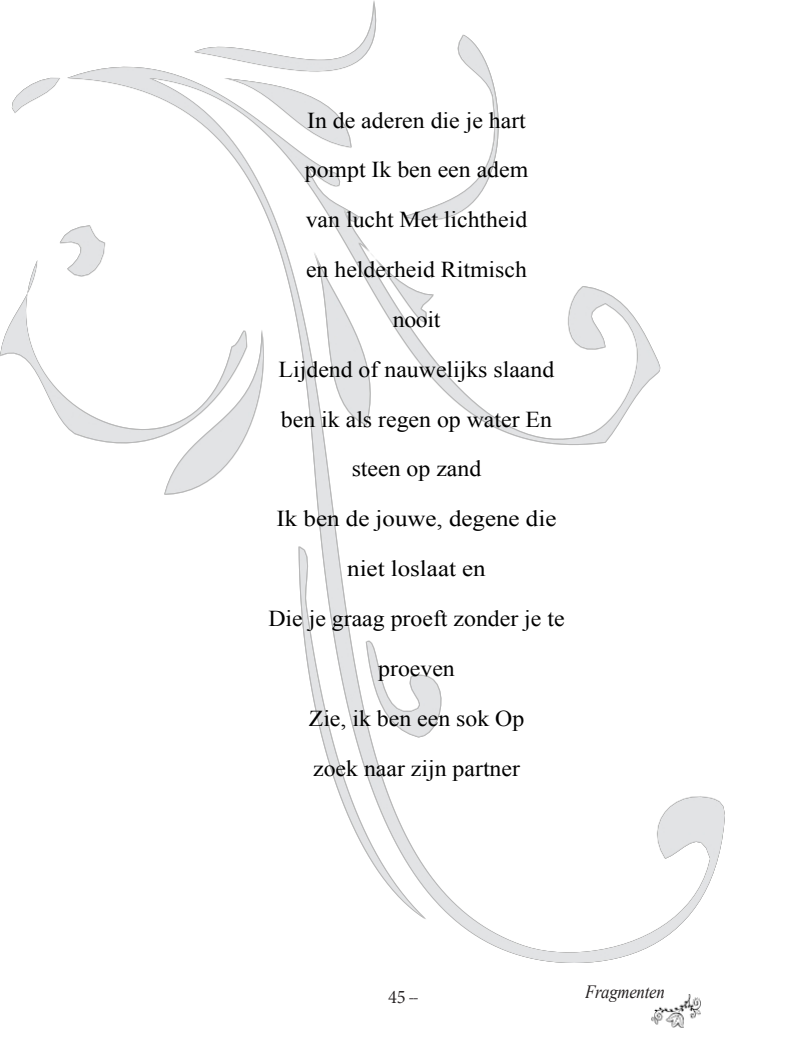
Een vredige slaap die
ons verdooft

En we verlangen naar meer
Misschien wil je het niet
weten De zoetheid die in je
zit

En waarin je woorden
spreekt die zacht zijn en ons
verfrissen Het kloppen van
een roerende

Van een hart dat je voorstelt Strak,
verstrengeld

En nooit meer losgemaakt Ik
ben een ketting

In de aderen die je hart
pompt Ik ben een adem
van lucht Met lichtheid
en helderheid Ritmisch
nooit

Lijdend of nauwelijks slaand
ben ik als regen op water En
steen op zand

Ik ben de jouwe, degene die
niet loslaat en

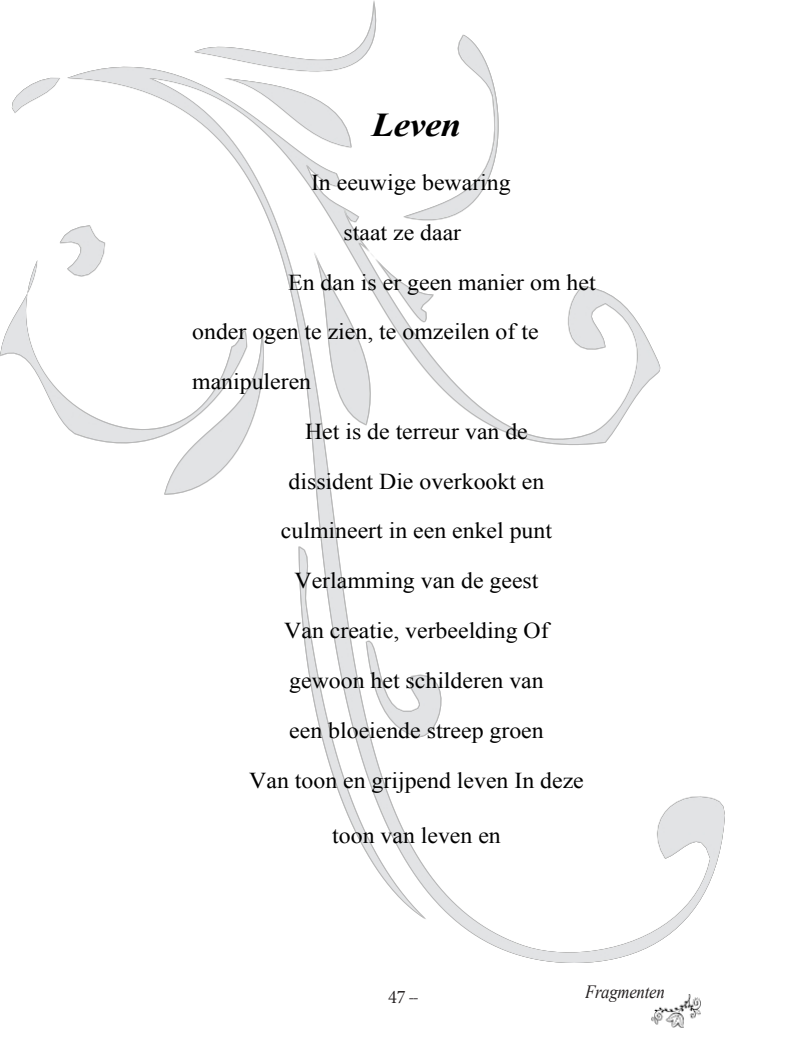
Die je graag proeft zonder je te
proeven

Zie, ik ben een sok Op
zoek naar zijn partner

Een ondergedompelde laars
Ongebonden wachtend om gebonden
te worden

En een band die ik nooit ongedaan
zal maken Want jij bent de schoen
aan mijn paar waarvan ik hou om
lief te hebben

Leven

In eeuwige bewaring
staat ze daar

En dan is er geen manier om het
onder ogen te zien, te omzeilen of te
manipuleren

Het is de terreur van de
dissident Die overkookt en
culmineert in een enkel punt
Verlamming van de geest
Van creatie, verbeelding Of
gewoon het schilderen van
een bloeiende streep groen
Van toon en grijpend leven In deze
toon van leven en

Blossom, je vindt het hier
Het vinkje dat je altijd al hebt willen zetten,
Leef intens

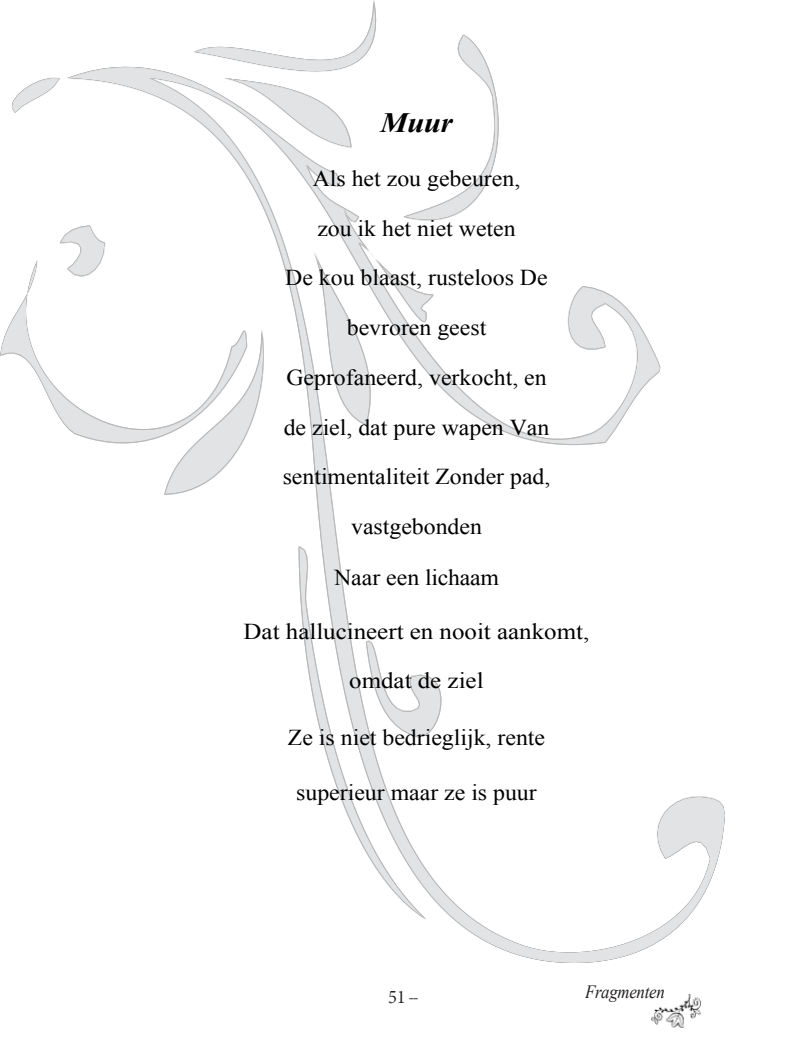

Liefde

Zie, hij wordt snel
herenigd met zijn verlangen
Naar de
overwonnenen
Op de rotsen van de zoute zee
Verdiept en ondergedompeld Dit
is wat opvalt
De kou die binnenkomt door
zwemmen Stil en
geabstraheerd
Ik vond mezelf omringd door
water Van de bron naar het westen
De doorgang naar de andere kant

Niets is moeilijk, je moet gewoon
nooit dezelfde stap zetten en vooruit
gaan Laat je hart raken
De muziek die je roept Wind, zee en
een veroverd land
Gewoon liefde

Muur

Als het zou gebeuren,
zou ik het niet weten

De kou blaast, rusteloos De
bevroren geest

Geprofaneerd, verkocht, en
de ziel, dat pure wapen Van
sentimentaliteit Zonder pad,

vastgebonden

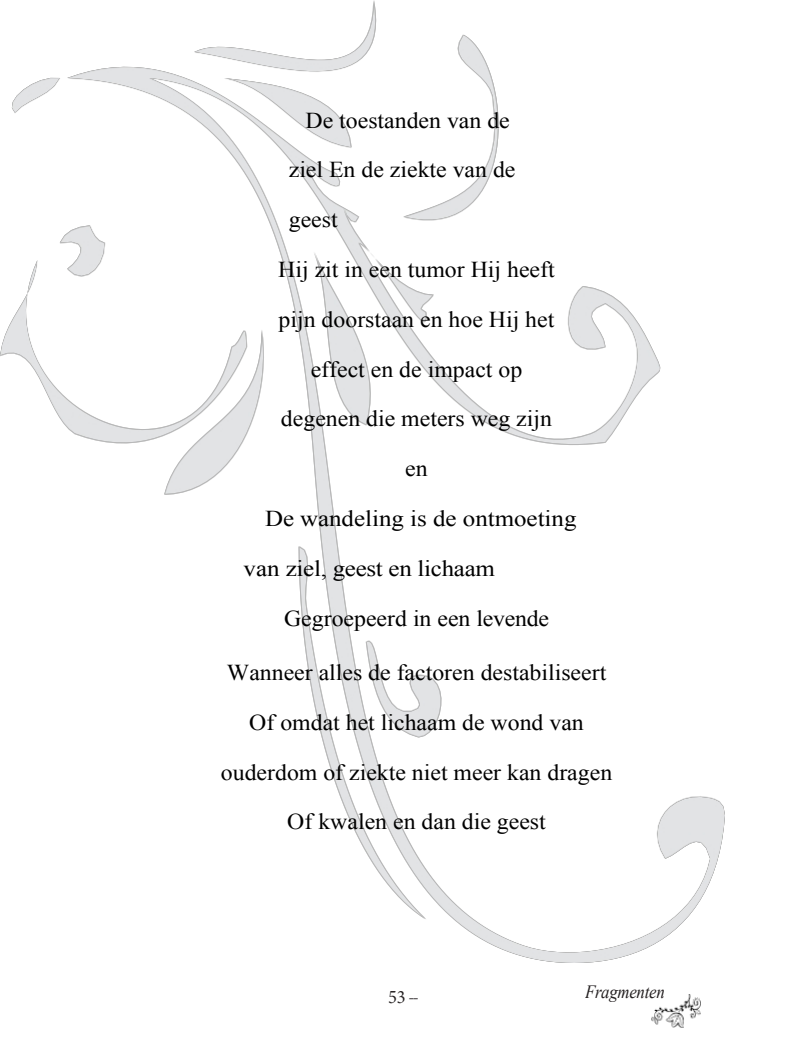
Naar een lichaam

Dat hallucineert en nooit aankomt,
omdat de ziel

Ze is niet bedrieglijk, rente
superieur maar ze is puur

Daarom staat het prominent in
een cirkel Gesloten, halfopen
Zodat met de onderwerping De illusie
en komend vanuit de onmetelijkheid
Een donder ontstaat
En alles stopt op het moment
van de helderheid van het effect
Maar de ziekte van de geest Deze
behoefte van het lichaam En dat
voelen we bewust.
Het duikt in de afgrond van zijn eigen
Zijn en zweeft, blijft en als een
storend aanhangsel

De toestanden van de
ziel En de ziekte van de
geest

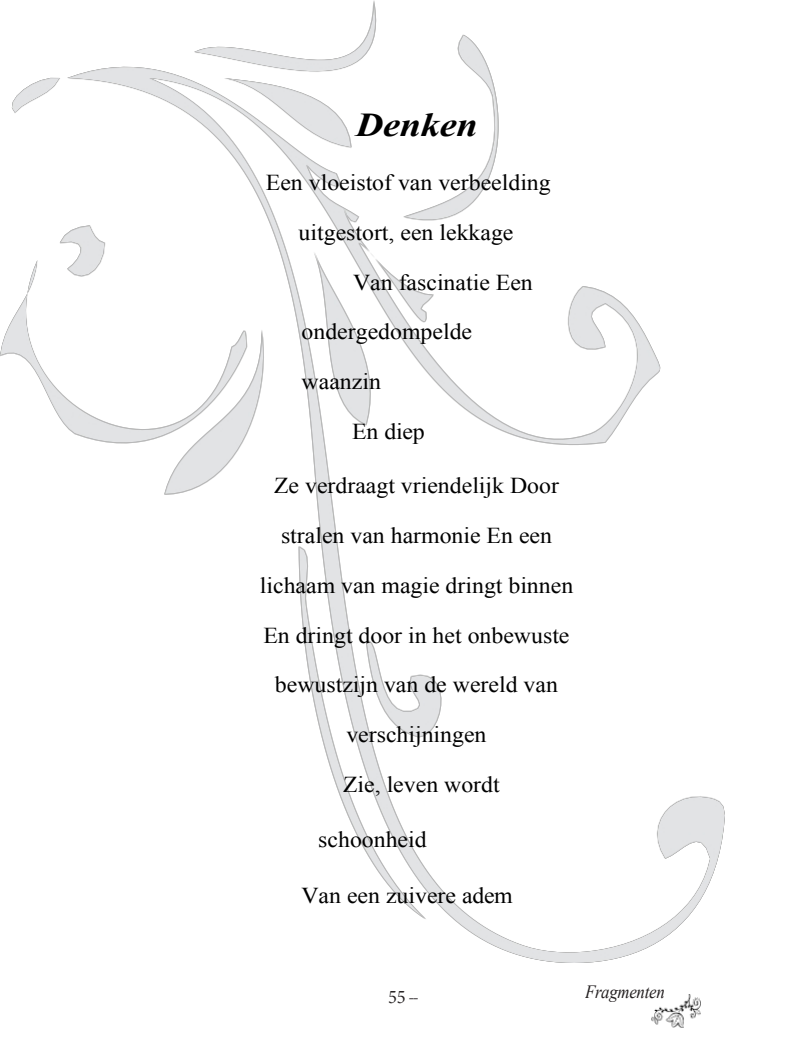
Hij zit in een tumor Hij heeft
pijn doorstaan en hoe Hij het
effect en de impact op
degenen die meters weg zijn
en

De wandeling is de ontmoeting
van ziel, geest en lichaam

Gegroepeerd in een levende
Wanneer alles de factoren destabiliseert
Of omdat het lichaam de wond van
ouderdom of ziekte niet meer kan dragen
Of kwalen en dan die geest

Van het zelf en ons egoïsme
Kom naar onze wil Maar het
verstoort de ziel
En het werkt op de verdorven geest in de
maximale exponent van het denken.
En viel Puur
binnen, hard
Sterk als een muur Niet in
staat om op te vallen

Denken

Een vloeistof van verbeelding

uitgestort, een lekkage

Van fascinatie Een

ondergedompeelde

waanzin

En diep

Ze verdraagt vriendelijk Door

stralen van harmonie En een

lichaam van magie dringt binnen

En dringt door in het onbewuste

bewustzijn van de wereld van

verschijningen

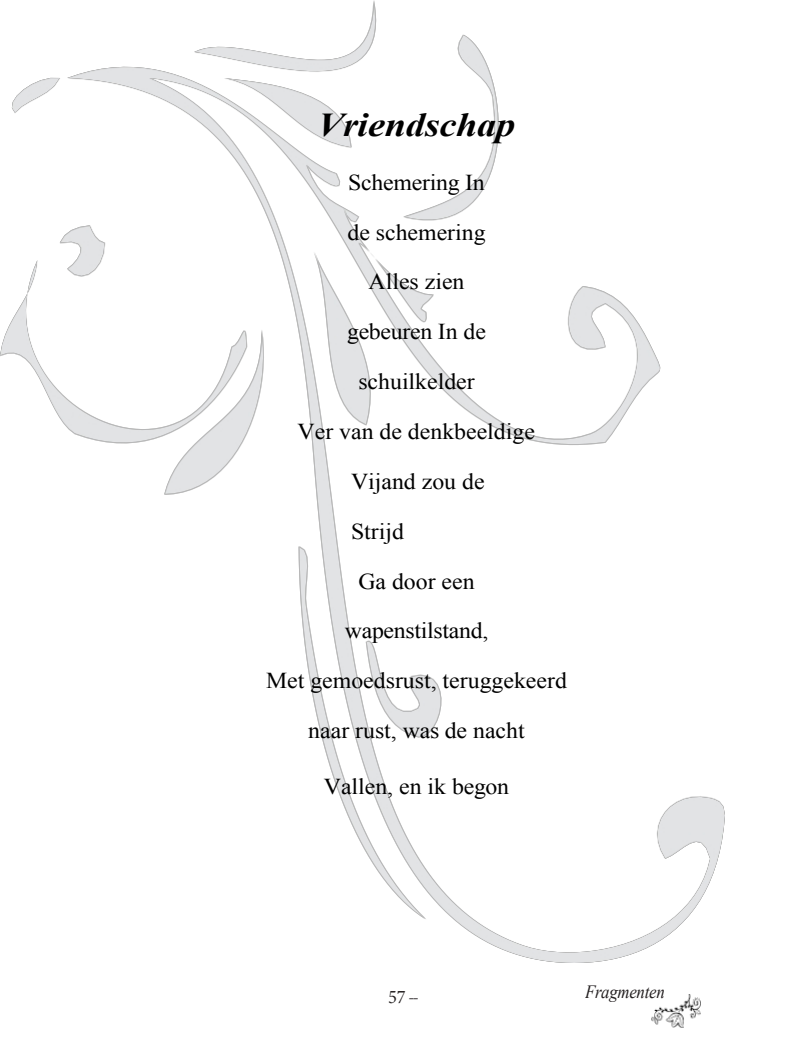
Zie, leven wordt

schoonheid

Van een zuivere adem

En
oneindigheid
wordt de limiet
Zichtbaar en
uitbreidend Tussen
woorden Gevoelens
En één daad
Zonder je
denken te
veranderen
Zet aan tot denken En
stel je altijd voor
Verbeelden
Superioriseren
Denken en handelen
voor verandering

Vriendschap

Schemering In
de schemering

Alles zien
gebeuren In de
schuilkelder

Ver van de denkbeeldige

Vijand zou de
Strijd

Ga door een
wapenstilstand,

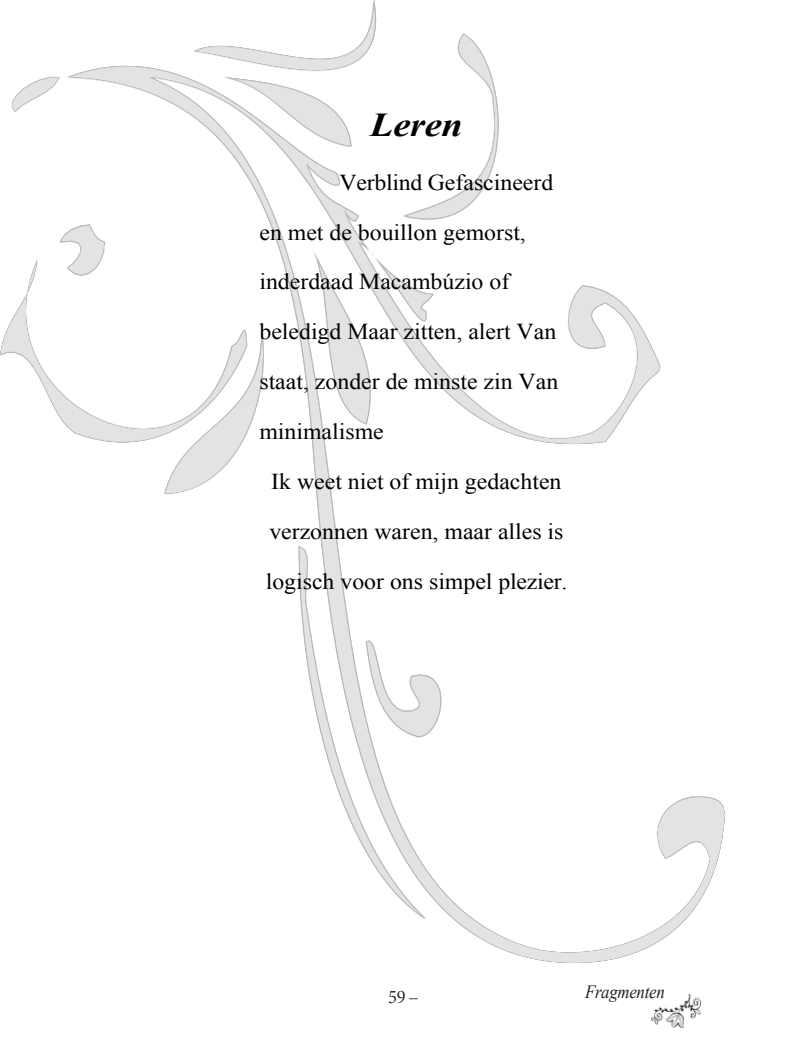
Met gemoedsrust, teruggekeerd

naar rust, was de nacht

Vallen, en ik begon

Om die aanraking te
voelen Om het op je zachte
huid te voelen
Wilskracht en energie Eeuwige
vriendschap
Het pure gebaar van
genegenheid Sterker dan
elke passie of liefde
En wat het nest ook is, slechts de
aanraking van een duim
En stel je voor hoe
het voelde
En de stroom van alle
energie ging voorbij

Leren

Verblind Gefascineerd
en met de bouillon gemorst,
inderdaad Macambúzio of
beledigd Maar zitten, alert Van
staat, zonder de minste zin Van
minimalisme

Ik weet niet of mijn gedachten
verzonnen waren, maar alles is
logisch voor ons simpel plezier.

Om u op verzoek te schrijven
Niet vereist, wanneer het gebeurt
Alles wat je voelde blijft
en vervaagt
En toch zag hij
Gewoon kijken, lezen en
schrijven Interpreteren,
assimileren Dragen en
onderwijzen Leren, zo groeit
aanmoediging
Met de kracht van de wind,
En dan verdwijnen, zeven zeeën overvliegend
Dat is zacht uitgedrukt
Toen dook hij, ging en

Verdiept, al de vriend
van de vriend
Deze ondeelbare maar
onzichtbare vriend was
Een waarschuwing, een gedachte
Van het talent dat vliegt
Rennen, lopen en fantaseren
Daar en niet daar
Maar altijd getuige zijn van de
geboorte van waar iedereen op
een dag alleen maar aan denkt
Want nu al, vandaag, nu
Het is de toekomst en het
harde schrijven van het
vruchtgebruik van een

Gewoon ademen en vooral Creëren

en verbeelden en terugkeren

Hercreeën en

terugkeren naar de plaats

waarvoor

Ik ben er nog nooit

weggegaan, maar hier

is het nu

Ik kijk op mijn horloge

Liefst op tijd

Feitelijke en getoonde

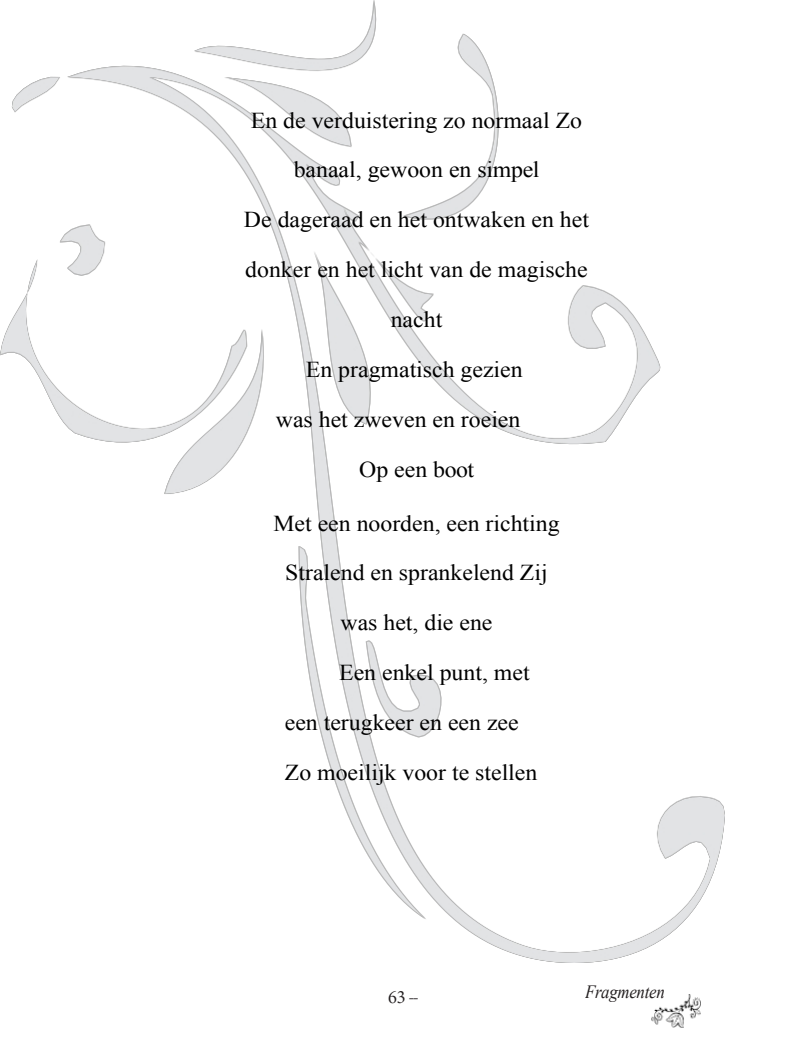
gebeurtenissen worden

waargenomen in een

oorspronkelijk gevoel van

plezier.

Dat hoort bij teder zijn

En de verduistering zo normaal Zo

banaal, gewoon en simpel

De dageraad en het ontwaken en het

donker en het licht van de magische

nacht

En pragmatisch gezien

was het zweven en roeien

Op een boot

Met een noorden, een richting

Stralend en sprankelend Zij

was het, die ene

Een enkel punt, met

een terugkeer en een zee

Zo moeilijk voor te stellen

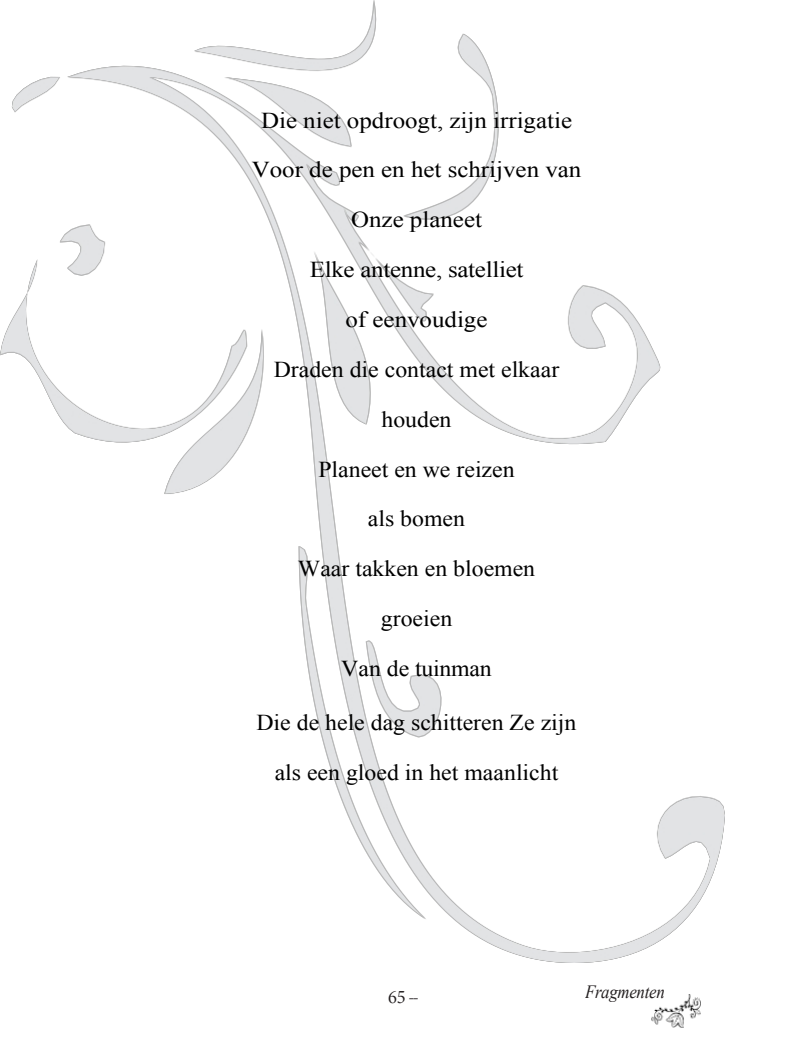

Het was immense en
enorme woede van de
oceanen

Degene naar wie je op weg
bent Op de clandestiene
reis Zonder een welkom
Het was de vierkante bol
Een omgekeerde driehoek
Als een piramide Van een
sarcofaag

Met een ondoordringbare
geest van ziel... Als een
vergetene Leven,
gebeuren

Van de site een foto van een blad

Die niet opdroogt, zijn irrigatie
Voor de pen en het schrijven van

Onze planeet

Elke antenne, satelliet
of eenvoudige

Draden die contact met elkaar
houden

Planeet en we reizen
als bomen

Waar takken en bloemen
groeien

Van de tuinman

Die de hele dag schitteren Ze zijn
als een gloed in het maanlicht

Het zou gaan
gebeuren En
toen

Nog één sprong, nog één sprong Om
een kind geboren te zien worden en
vooral

Hem zien groeien en leren en begrijpen Alles
wat hij observeert en transformeert handelen,

wat in de taal van het kind

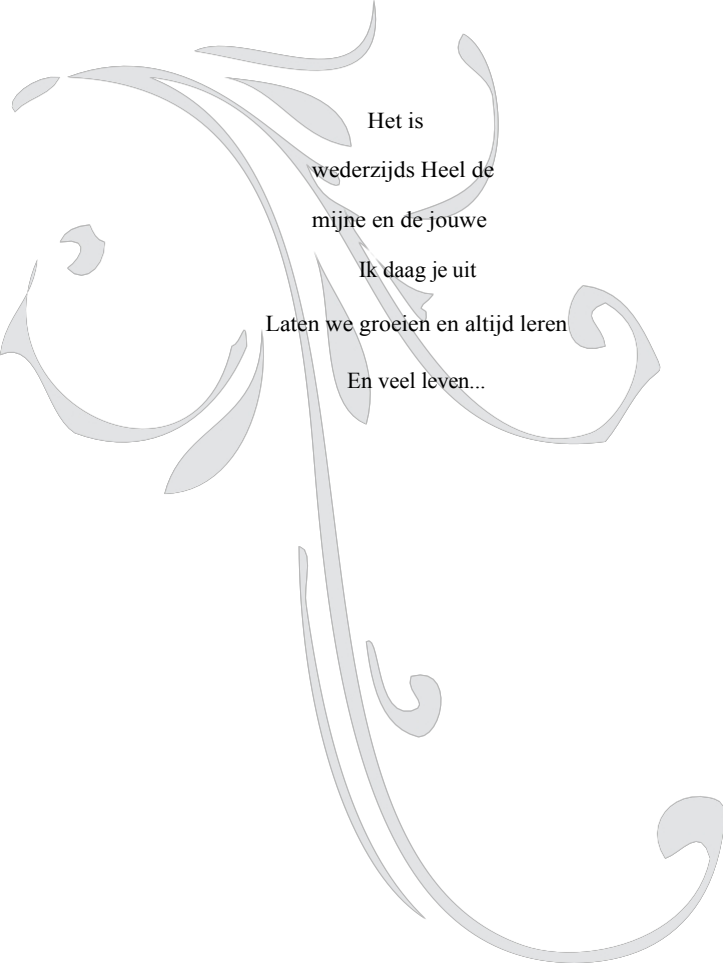
Het is zachte huid in suprematie

Van kinderen in relatie

Aan hun ouders en hun onderwijs

Van de dubbele samensmelting van leren en
observeren en leren en weten Als een
tweeling

Die een leerpaar hebben

Het is
wederzijds Heel de
mijne en de jouwe
Ik daag je uit
Laten we groeien en altijd leren
En veel leven...

Wonen

Ik voel een pijn
waardoor ik niet kan zien

Ik wil graag echt zijn Met
een altijd loyale houding Maar
als een droevige clown

Ik ben nep

De glimlach, de vreugde van
binnenuit Het gehoorzaamt de
buitenkant niet Ik voel me alsof

ik zweef

Dat maakt dat ik de plek verlaat
waar Normal zou zijn om te

reizen

En blijf op een punt waar je uit het
zicht bent

Ik voel een wijde stap
Afschuwelijk, onnatuurlijk fenomeen
Toch als een wild dier
Voelt de woestheid en trekt
met snelheid de wurgpaal
eruit
En doodt als een
aangeboren kracht
Voorbestemd hem
Om te falen in het moment En
verder en omhoog op reis
Spoorloos blijft het beeld van
de weerzinwekkende,
hatelijke
En echt zondig

Hier is een eed

In de lucht bij de
temperatuur van de hoogte,
komt de koele vrolijke en
serene goudsbloem die zegt

Stop, bloei

En het groeit, deze
gewelddadige impuls is
gewoon een slecht

moment

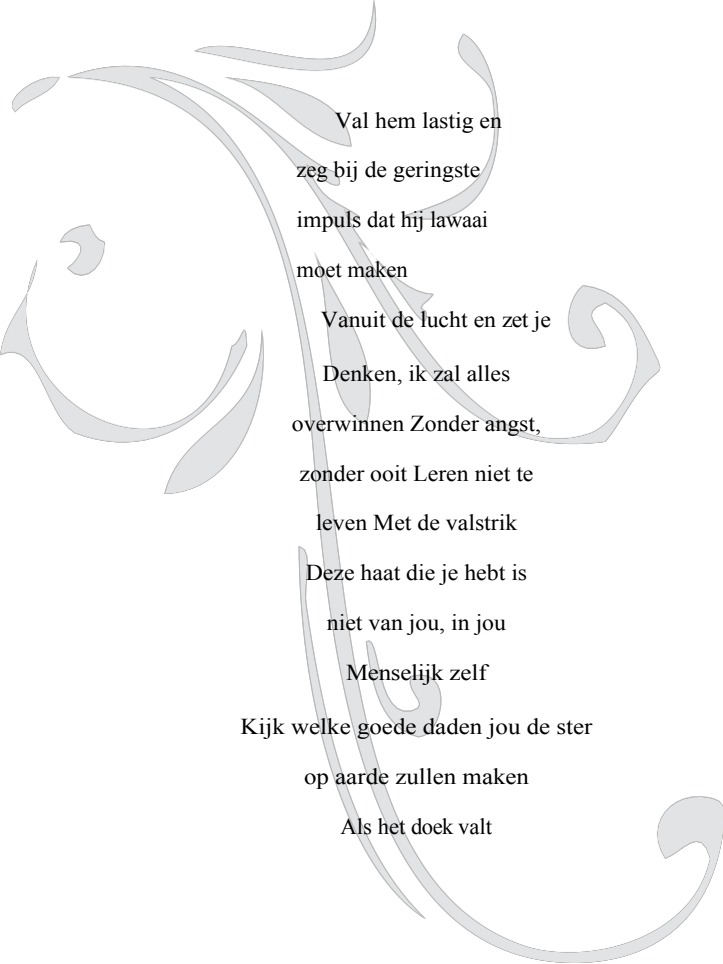
Alle woestheid van het zijn

Geculmineerd en
geperfectioneerd Plotseling

loslaten

Helemaal niet

Of bijna niet

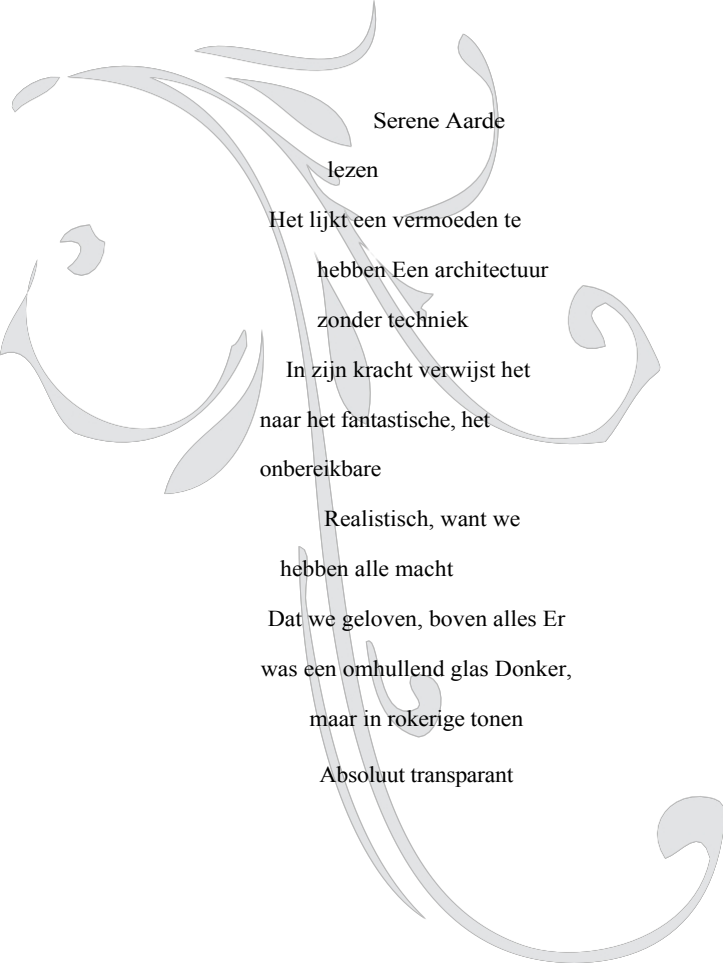

Val hem lastig en
zeg bij de geringste
impuls dat hij lawaai
moet maken

Vanuit de lucht en zet je
Denken, ik zal alles
overwinnen Zonder angst,
zonder ooit Leren niet te
leven Met de valstrik
Deze haat die je hebt is
niet van jou, in jou
Menselijk zelf
Kijk welke goede daden jou de ster
op aarde zullen maken
Als het doek valt

Ik vraag je om piano te spelen
Want ik heb een plan Laten we
gaan
We vertrekken
wanneer we aankomen
Hou je nooit tegen
Om je te
vervullen En
vliegen
Plat en vliegend
De stormachtige wolk is
een voorwaarde
Multifactorieel dat ons In de
verscheurende regen van het
tedere, vochtige gezicht

Serene Aarde

lezen

Het lijkt een vermoeden te

hebben Een architectuur

zonder techniek

In zijn kracht verwijst het

naar het fantastische, het

onbereikbare

Realistisch, want we

hebben alle macht

Dat we geloven, boven alles Er

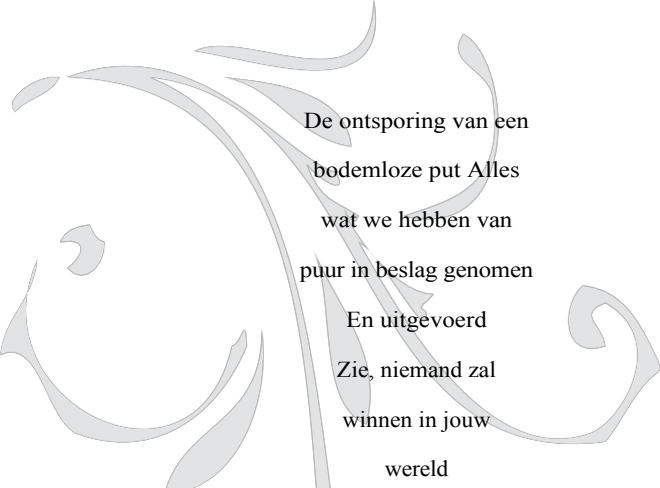
was een omhullend glas Donker,

maar in rokerige tonen

Absoluut transparant

Waarden zijn als
bloemen moeten
Geef ze voortdurend water En
wat zaad is groeit in de geest
Verschillend zijn van
hetzelfde Wat we
allemaal hebben
Instincten en wreedheid
De ziel van de mens Voorbij de
juiste toverdrank is
De duizelingwekkende tunnel
waarin je een licht ziet binnengaan
En wiens einde is

De ontsparing van een
bodemloze put Alles
wat we hebben van
puur in beslag genomen
En uitgevoerd
Zie, niemand zal
winnen in jouw
wereld

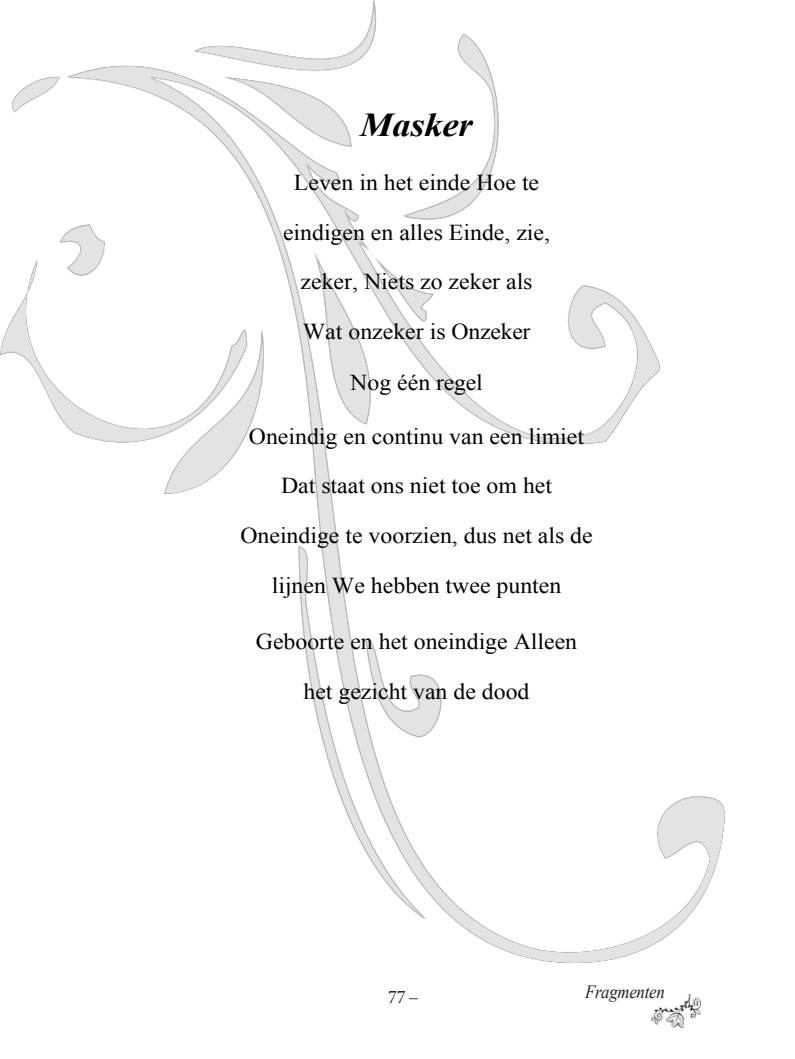
De tunnel is de doorgang
Het licht van de ingang
leeft voort
En verlicht je weg Voor wat
we hebben

Het is de lijn van het leven en die moet worden bewandeld

Liefde Diep

Liefde leed Het
werd ook gevoeld
Vergeten
Diep van binnen een beetje
verloren Berouwvol en
levend

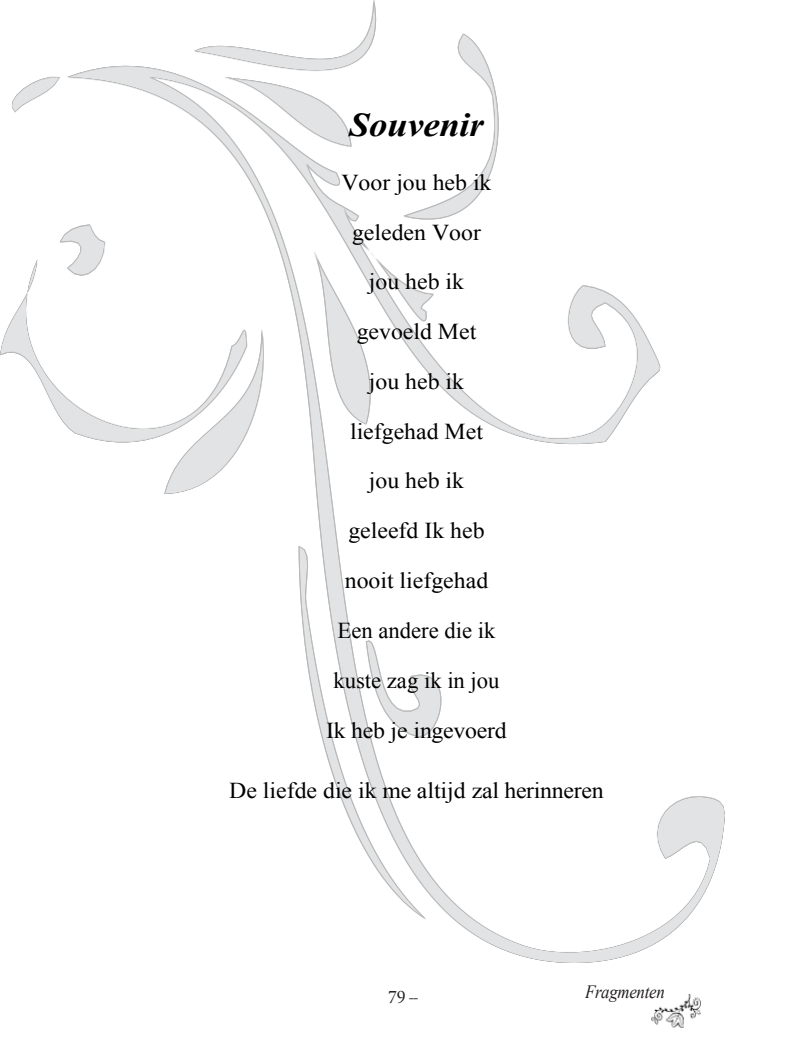
Masker

Leven in het einde Hoe te
eindigen en alles Einde, zie,
zeker, Niets zo zeker als
Wat onzeker is Onzeker
Nog één regel

Oneindig en continu van een limiet
Dat staat ons niet toe om het
Oneindige te voorzien, dus net als de
lijnen We hebben twee punten
Geboorte en het oneindige Alleen
het gezicht van de dood

Het komt langzaam Als een
ademtocht, alles wat werd
gevoeld is voorbij Omdat je
nooit een ander gezicht hebt
gezien dan het einde a
Masker van het donker

Souvenir

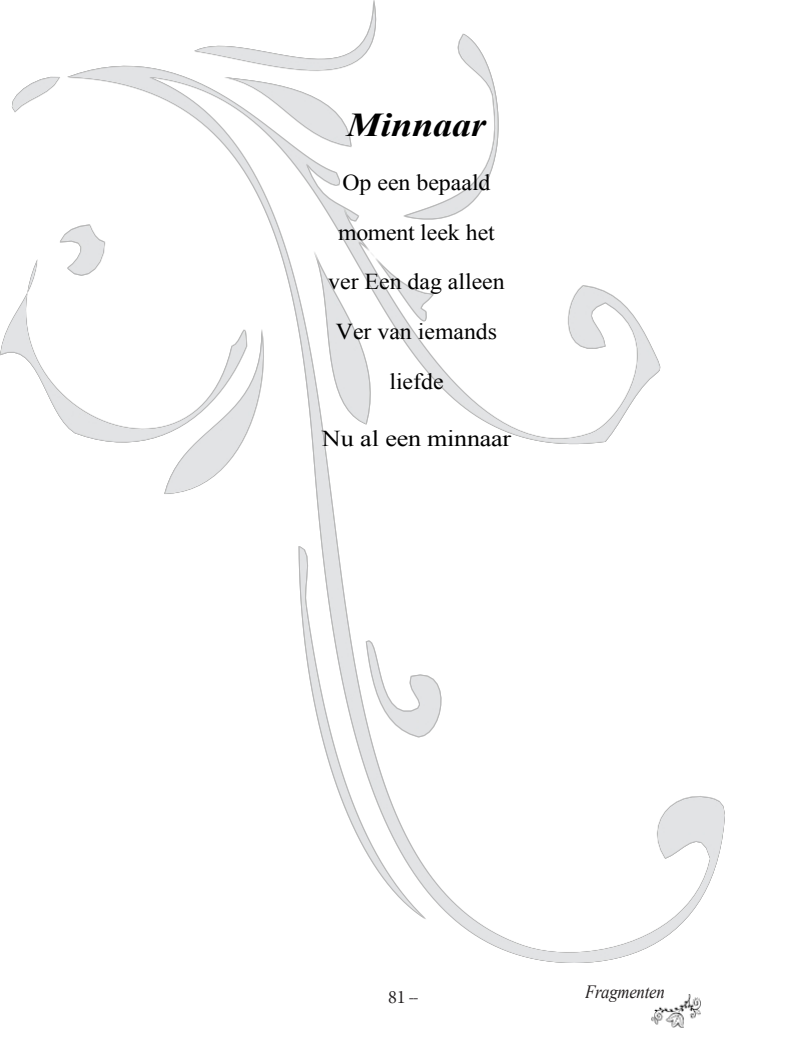
Voor jou heb ik
geleden Voor
jou heb ik
gevoeld Met
jou heb ik
liefgehad Met
jou heb ik
geleefd Ik heb
nooit liefgehad
Een andere die ik
kuste zag ik in jou
Ik heb je ingevoerd

De liefde die ik me altijd zal herinneren

Ik voelde

Nooit zoveel lijden Niets
meer willen Sterven voor
jou Door mij
Voor jou schreef
ik zoveel
Ik leed en stierf nooit En
voor jou verloor ik nooit
Ik voelde alleen

Minnaar

Op een bepaald
moment leek het
ver Een dag alleen
Ver van iemands
liefde
Nu al een minnaar

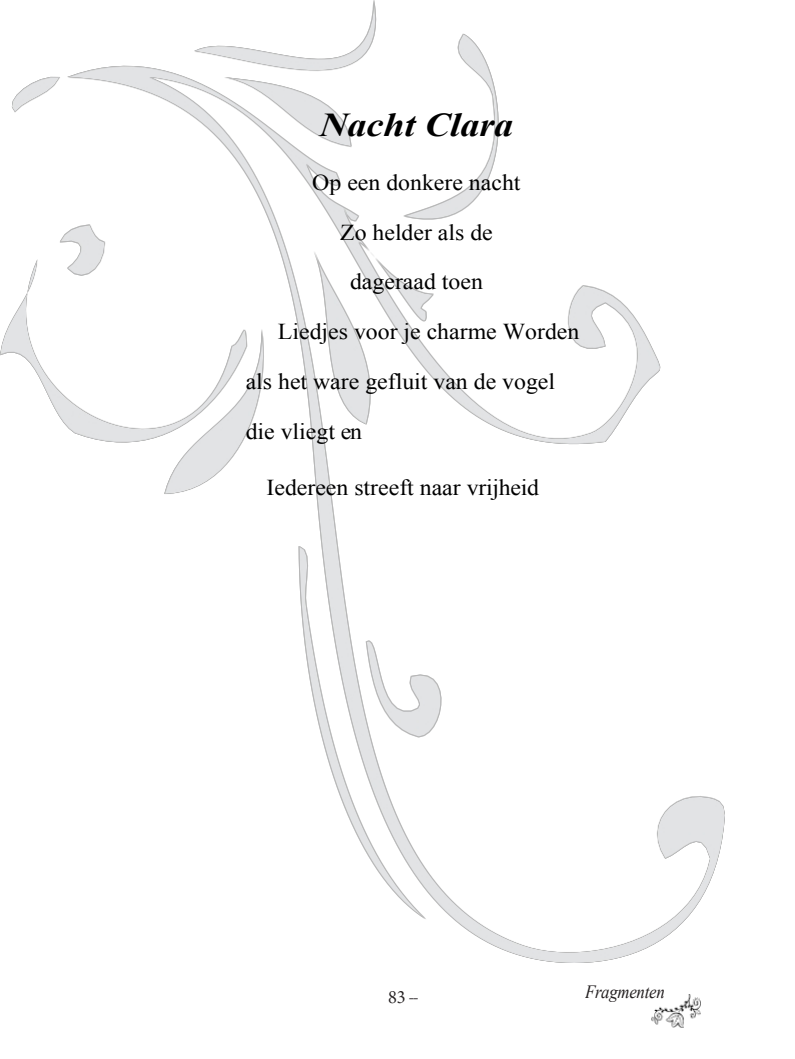

Reflecties

Wachten tot er iets geboren
wordt In de spiegel is het ik en
mijn

Reflectie

Hoe goed het is om alleen te
reflecteren En niet alleen je
beeld Deze eenvoudige
reflectie zonder spiegel is
ook doorgegeven

Nacht Clara

Op een donkere nacht

Zo helder als de

dageraad toen

Liedjes voor je charme Worden

als het ware gefluit van de vogel

die vliegt en

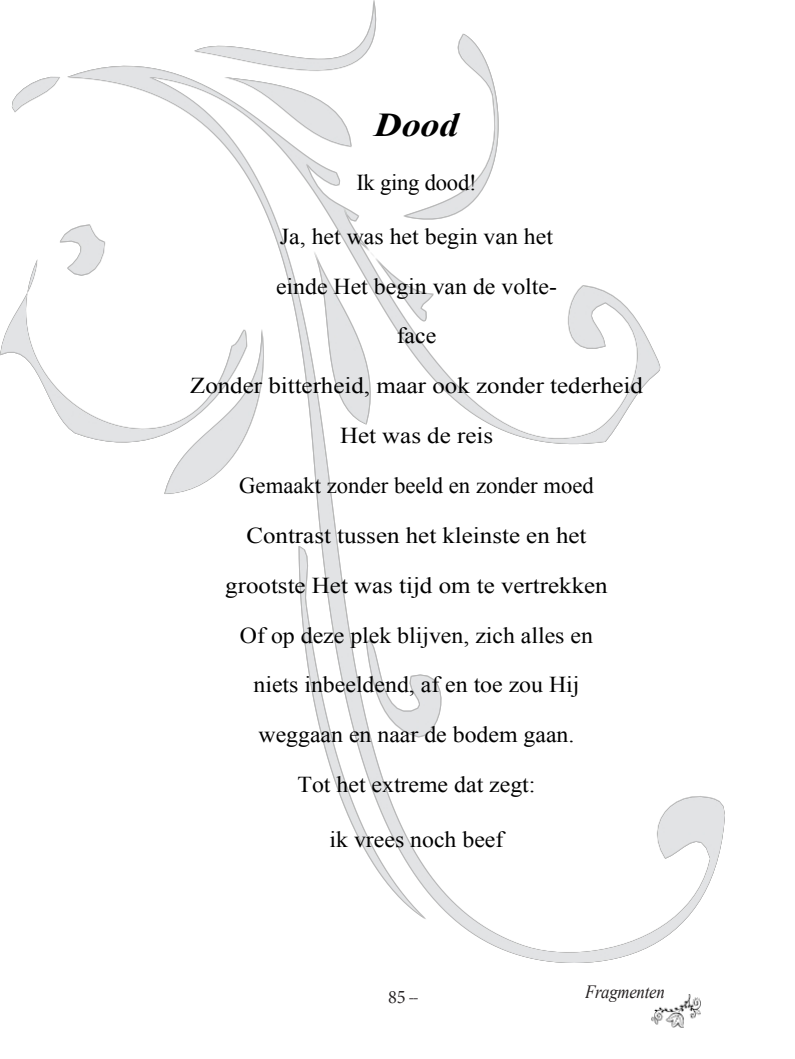
Iedereen streeft naar vrijheid

Schrijven

I...

En het grootste bezit
dat ik kan bezitten
Een stuk papier en
een onweerstaanbare
pen Boven alles streef
ik naar alleen denken

Dood

Ik ging dood!

Ja, het was het begin van het
einde Het begin van de volte-
face

Zonder bitterheid, maar ook zonder tederheid

Het was de reis

Gemaakt zonder beeld en zonder moed

Contrast tussen het kleinste en het
grootste Het was tijd om te vertrekken

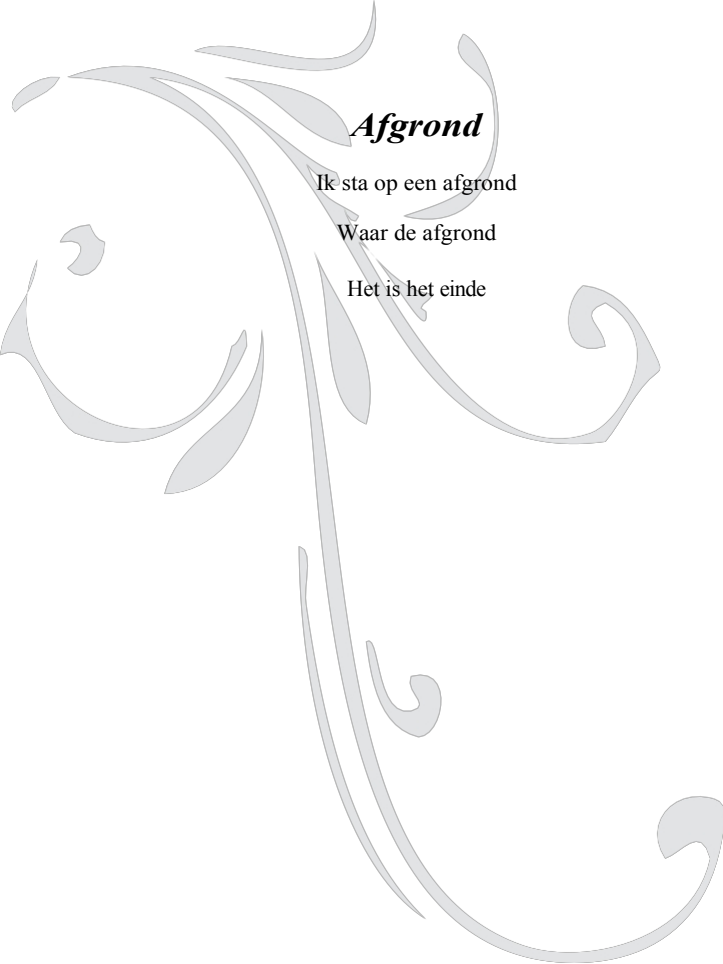
Of op deze plek blijven, zich alles en
niets inbeeldend, af en toe zou Hij
weggaan en naar de bodem gaan.

Tot het extreme dat zegt:

ik vrees noch beef

De reis heeft een terugkeer
In deze ondergedompelde
wereld
In de diepte van schoonheid Dat
alles wat ik heb alles is
En ik wil niets van alles, want als ik vertrek neem
ik niets met me mee, dat is wat ik dacht.

Afgrond

Ik sta op een afgrond

Waar de afgrond

Het is het einde

Wachten

En hij liep zo, willen en willen, springen en

springen

En roken

was lopen zonder bestemming Angst

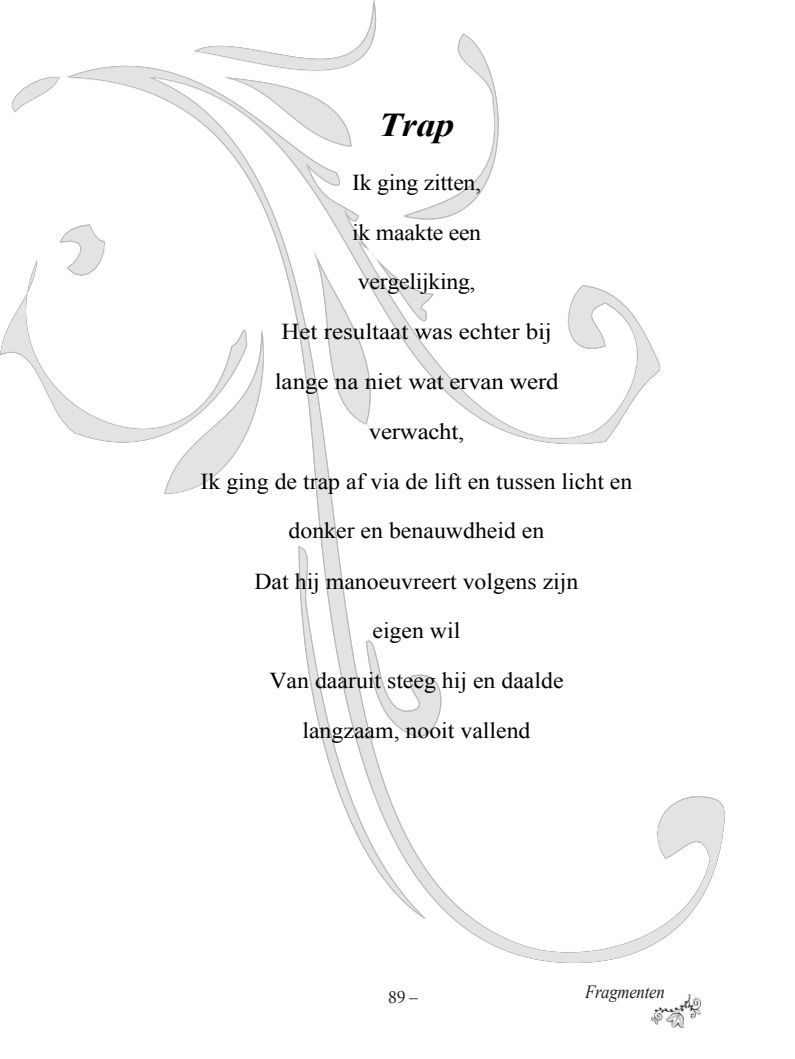
varieert met de leeftijd, hoewel we altijd op

een zeer angstige manier leven Wachten op

iets, we willen het altijd

Iets, alles in ons staat onwillekeurig onze eigen wil in

de weg

Trap

Ik ging zitten,
ik maakte een
vergelijking,

Het resultaat was echter bij
lange na niet wat ervan werd
verwacht,

Ik ging de trap af via de lift en tussen licht en
donker en benauwdheid en

Dat hij manoeuvreert volgens zijn
eigen wil

Van daaruit steeg hij en daalde
langzaam, nooit vallend

Hoofdkantoor

Een traan, een

intuïtie

Of vernietiging, dat

Gedachte mooi is Een

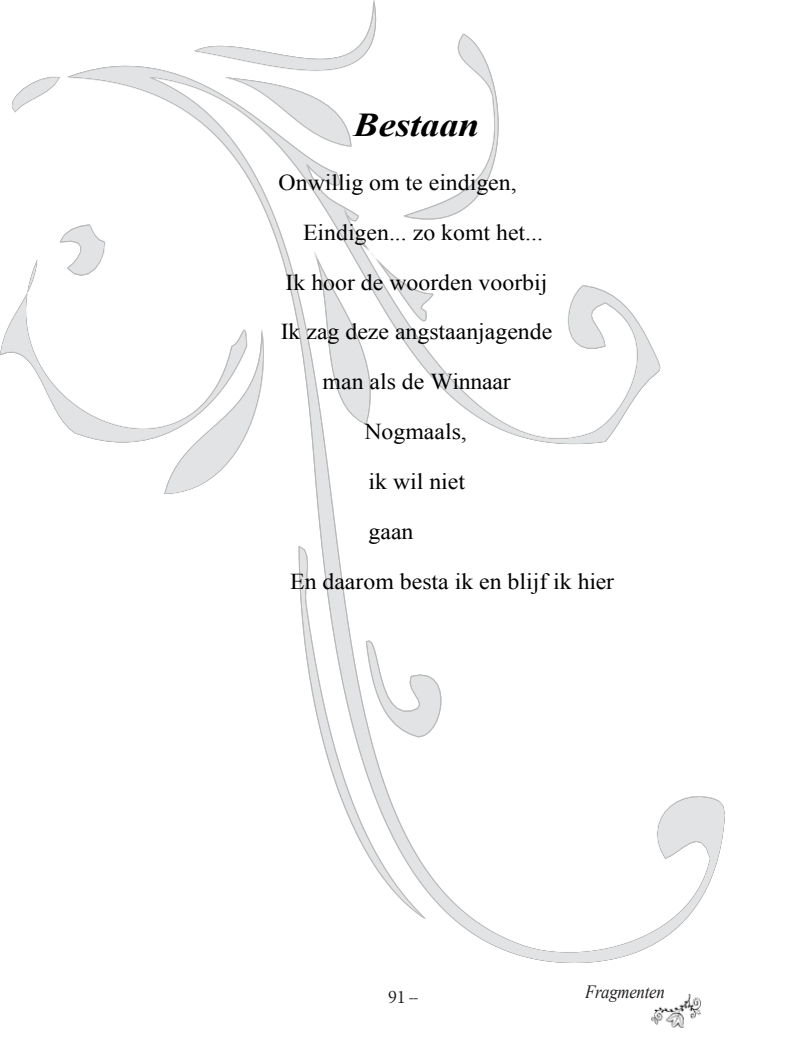
slok uit de kantine van

de koelkast

En ik breng het naar de plaats

van dorst En alles is verzadigd

en Prachtig

Bestaan

Onwillig om te eindigen,

Eindigen... zo komt het...

Ik hoor de woorden voorbij

Ik zag deze angstaanjagende

man als de Winnaar

Nogmaals,

ik wil niet

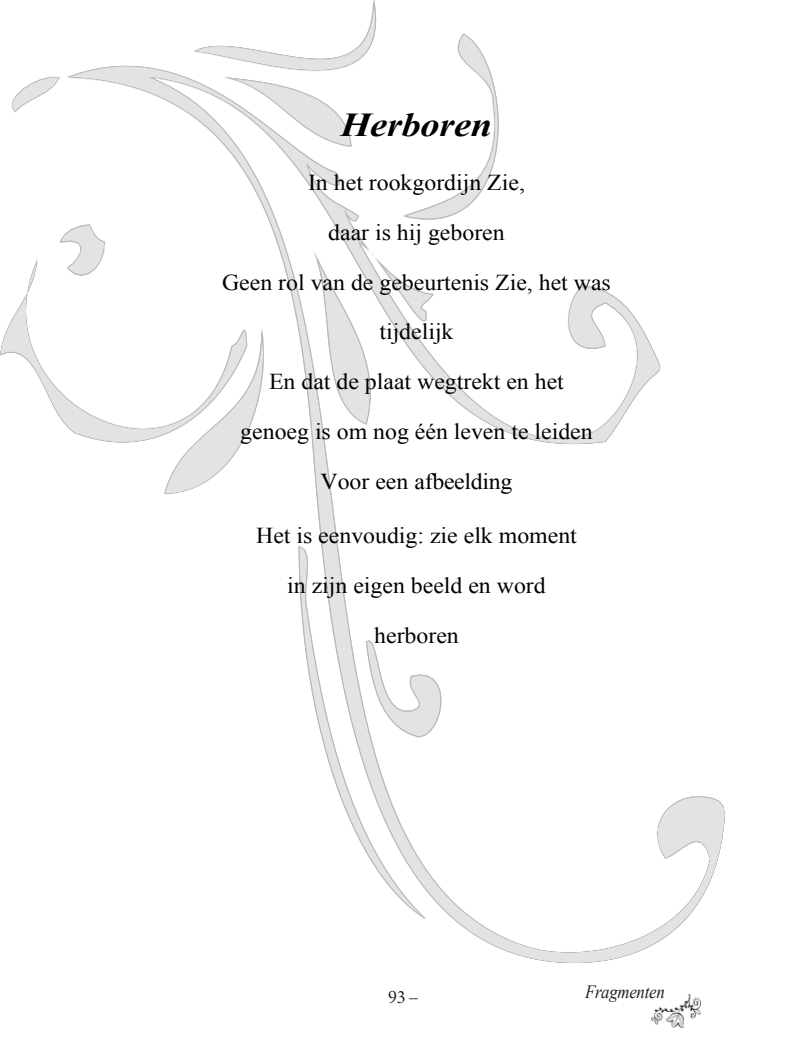
gaan

En daarom besta ik en blijf ik hier

Zon

Wat er gebeurde Ik
voelde bij dageraad Een
tedere droefheid
Ik heb geleefd, ik heb herleefd
en ik ben herboren Ik ben
de krachtige
De zon

Herboren

In het rookgordijn Zie,

daar is hij geboren

Geen rol van de gebeurtenis Zie, het was

tijdelijk

En dat de plaat wegtrekt en het

genoeg is om nog één leven te leiden

Voor een afbeelding

Het is eenvoudig: zie elk moment

in zijn eigen beeld en word

herboren

Kijk op

De geur, de geur Van

waanzin, waanzin

Gedachtenkwelling Alles

losgekoppeld

Zonder familie, een wees van

het Hart, de pijn van een

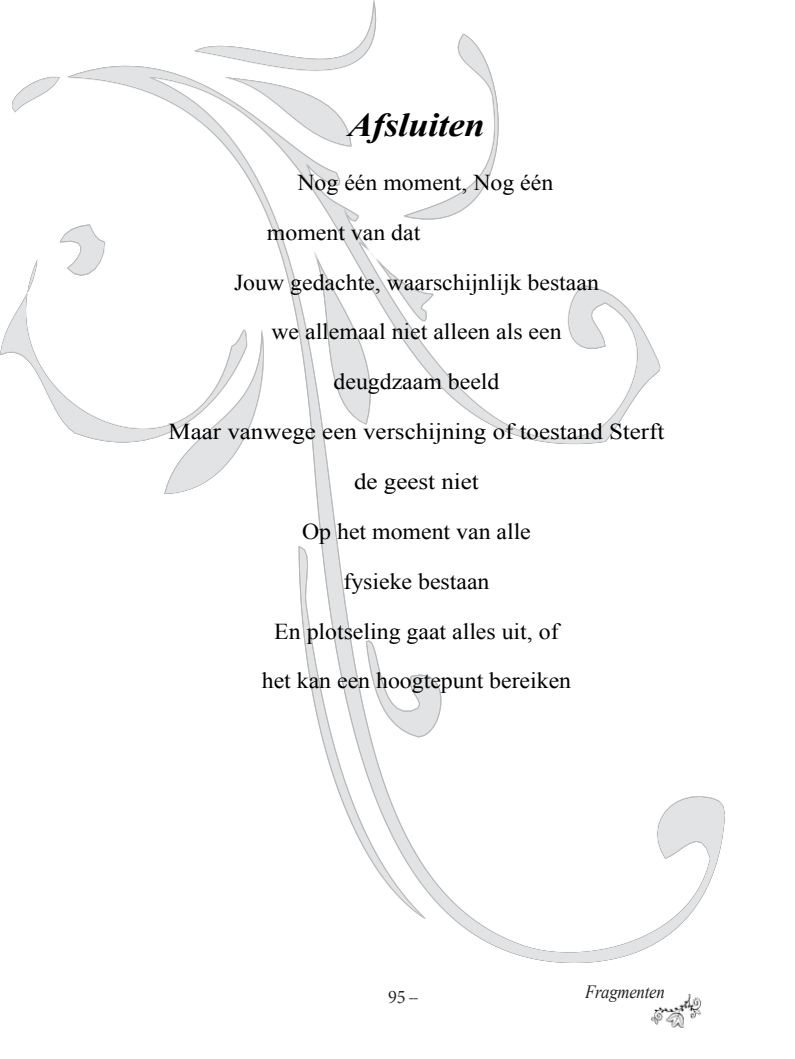
enkele liefde voor zovelen

Anderen die het

oog verwonden en

doden

Verlangen en verlangen

Afsluiten

Nog één moment, Nog één
moment van dat

Jouw gedachte, waarschijnlijk bestaan
we allemaal niet alleen als een
deugdzaam beeld

Maar vanwege een verschijning of toestand Sterft
de geest niet

Op het moment van alle
fysieke bestaan

En plotseling gaat alles uit, of
het kan een hoogtepunt bereiken

Leven Sterven

Tussen leven of doodgaan?

Oh, sorry, is dat een ?

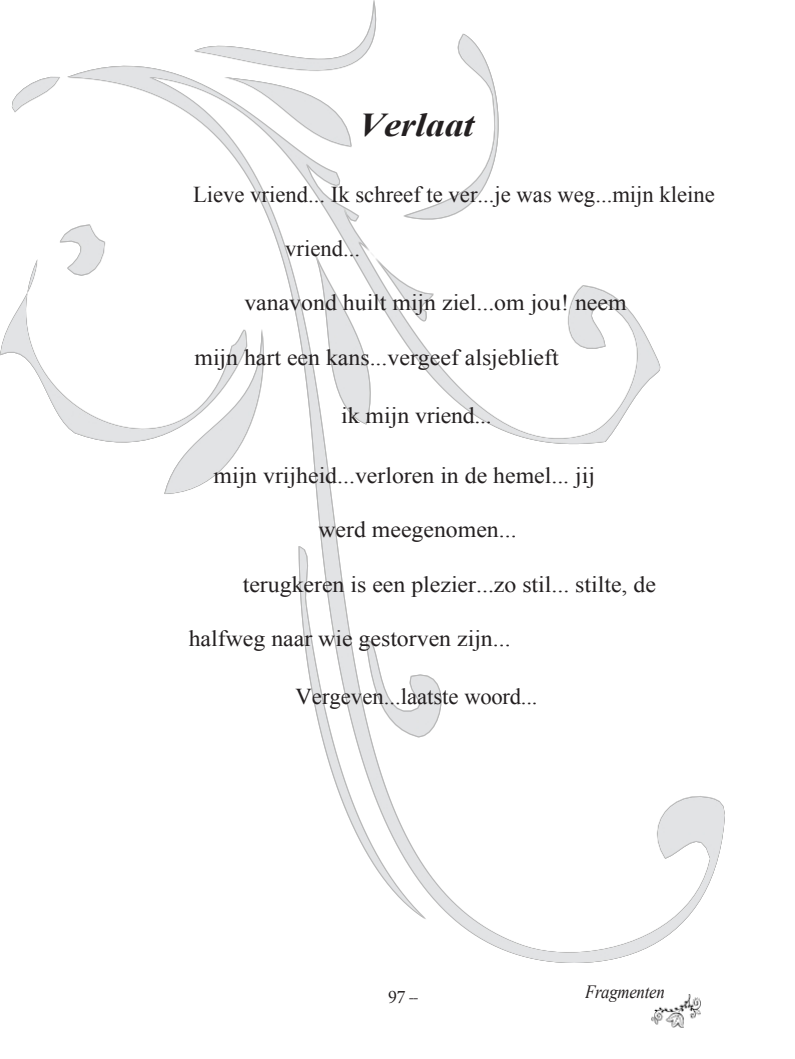
Natuurlijk, wie heeft er geen
zelfmoord gepleegd? We zijn
allemaal gestopt met leven

Eén moment. We denken allemaal, zonder
uitzondering, als een boosaardig plezier

We gaan dood en dan snel

Zo leven we

De tegenstelling van het belachelijke

Verlaat

Lieve vriend... Ik schreef te ver...je was weg...mijn kleine
vriend...

vanavond huilt mijn ziel...om jou! neem
mijn hart een kans...vergeef alsjeblieft

ik mijn vriend...

mijn vrijheid...verloren in de hemel... jij
werd meegenomen...

terugkeren is een plezier...zo stil... stilte, de
halfweg naar wie gestorven zijn...

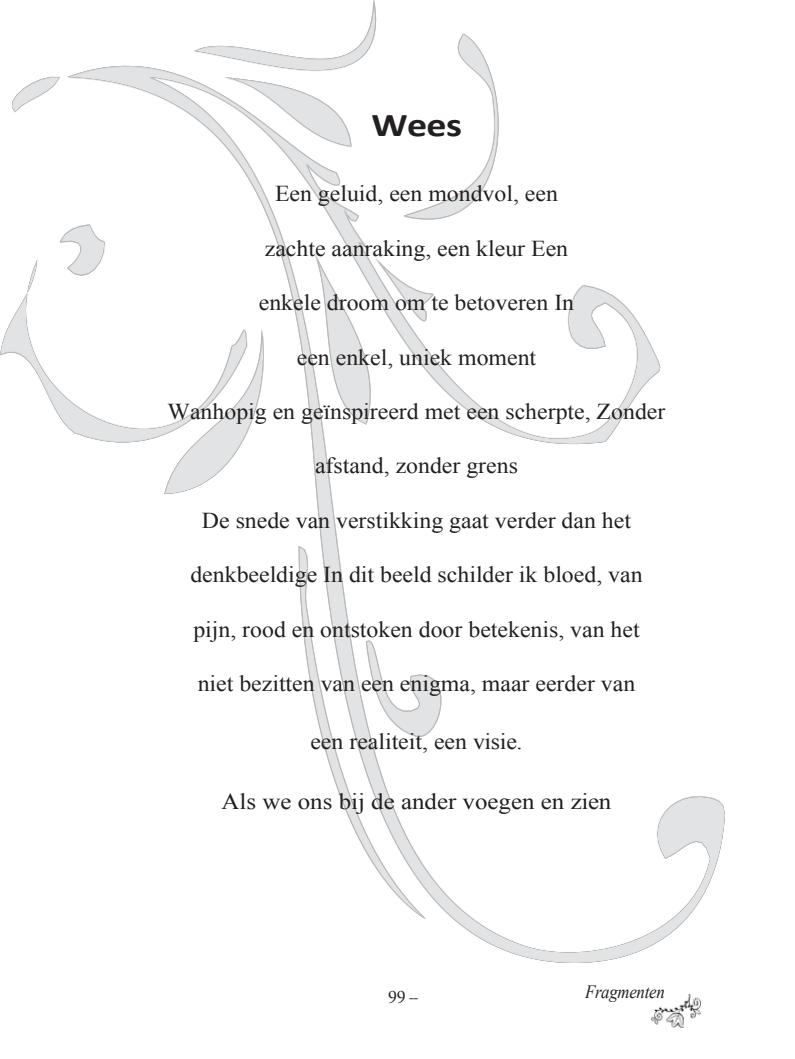
Vergeven...laatste woord...

Onderbroken

Als mijn ziel in mij zou verdampen, zou er
niets anders overblijven dan puin... geheim,
vreemd aan fantasie.

Uit een subversie die is ontstaan, drijft de ledigheid...
van weer een ander, privé moment...

Wees

Een geluid, een mondvul, een
zachte aanraking, een kleur Een
enkele droom om te betoveren In
een enkel, uniek moment

Wanhopig en geïnspireerd met een scherpte, Zonder
afstand, zonder grens

De snede van verstikking gaat verder dan het
denkbeeldige In dit beeld schilder ik bloed, van
pijn, rood en ontstoken door betekenis, van het
niet bezitten van een enigma, maar eerder van
een realiteit, een visie.

Als we ons bij de ander voegen en zien

hoe te geloven in één oogopslag
een bestaan goedkeuren en aanmoedigen dat
vervuld, omgekeerd en gespiegeld is.

Van alle pijn die ik voel
bij iemand moet ik horen, zonder angst
het gekke, hartstochteloze, zuivere medeleven van
een knoop zonder ketting, maar verstrengeld en
verenigd, van een
enige gevoel, van willen en
uiteindelijk hebben, en
uiteindelijk
niets zijn...

Afwezigheid

Als ik jouw wereld zou aanraken en
zien, zou ik smerig zijn, zonder een
stom vleugje gevoeligheid, om
tenminste te geloven dat iemand
overtreft mijn werkelijkheid.

Mijn eenvoudige verdriet is
als alle geluk
zowel haalbaar als onhaalbaar.

Magisch, zonder ironie
als ik op een dag tegen je zeg, raak
me aan, voel hoe je naar me kijkt en
je zult zien wie ik niet ben en wat

Ik zal bij je zijn.

In een brandende lucifer brandt de

pijn in mij wanneer alles

uitbrandt.

Ik heb nooit weggehaald,

sterker nog, ik zal je

vertellen dat je lijdt omdat ik

je nooit heb verlaten en weet

dat ik altijd van je heb

gehouden.

Ik zal van je houden...

